

PREZENČNÍ FOND

54 F 92695

1001702892

PĚRÁK

PETR STANČÍK

PETR STANČÍK

PĚRÁK

DRUHÉ MĚSTO 2008

UKF / 0087

1745570

DĚKUJI

Mému dědečku Bohumírovi za vyprávění, jak se setkal s Pérákem.
Dominiku Miškovskému za to, že mi pomohl vymyslet konec.
Ivanu Wernischovi za rady o Třetí říši. Ondřeji Hüblovi za jiné rady.
Oldřichu Janotovi za jednu důležitou píseň.

PREZENČNÍ FOND

54 F 92695

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1001702892

Preo

08/

PV

9749

PROLOG

ZATÍMCO O PATRO NÍŽ VŠECHNY DĚTI PLÁČOU, PROTOŽE SE NARODILY, vylomenými dveřmi do laboratoře se rojí gestapáci. Profesor Rosengold stojí před oknem, vyhlíží ven do hvězdné noci, k hlavě si tiskne revolver. Velitel komanda tasí pistoli, namíří na něj a zařve: „Stůj, žide!“

„Já přece stojím. A to dokonce v obou významech toho slova, totiž za prvé neležím ani neseším, a za druhé nehýbu se,“ odvětlí Rosengold klidně.

„Zahod' tu zbraň, nebo střelím!“ vyhrožuje dál gestapák.

„Ale já se přece sám chci střelit,“ usmívá se na něj profesor vlídně.

„To je pravda,“ nerad musí uznat gestapák. Po chvílce dumání dodá: „Tak to zahod', nebo... nebo...“

Jenže Rosengold ho už neposlouchá, také v obou významech toho slova. Pohne zápěstím, aby hlaveň mířila přesně na nezvaného hosta, a stiskne spoušť. Kulka mu provrtá hlavu, letí dál a trefí velitele mezi oči. Vyvrstěný kousek profesorova mozku se propojí s mozkiem gestapáka a způsobí mu tak těsně před smrtí řadu mučivě pestrých myšlenkových koláží.

KAPITOLA 1

VŠUDE JE TMA. NAHOŘE I DOLE, KOLEM I UVNITŘ.

Není to vlahá tma pod peřinou, odkud vyrážíš na první objevitelské výpravy sopečnou krajinou svého těla, ani vlídná tma starého altánu, v jehož bezčasí se tak rád chráníš před kyselinou léta.

Je to tma šedivá, jednotvárná, páchnoucí plísní a myšinou. Je to tma liduprázdná, protože po zákazu vycházení si nikdo na ulici netroufne. A když už, lépe nikoho nepotkat, protože to může být jedině odbojář, nebo gestapák.

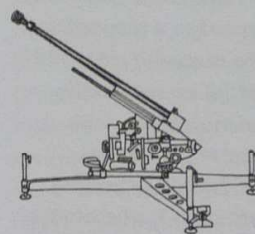
Prahu je tušit jenom jako temný obrys domů na ještě temnějším pozadí noci — je válka, všechna okna musí být zatemněna. Všechny ty veselé neonové reklamy obchodů a kaváren první republiky dávno zhasly, auta mají zaslepená světla až na úzké škvíry podobné očím hada. Tmu prořezávají jen sem a tam slídící reflektory na strážních věžích a bludičky cigaret hlídek SS.

Je pozdě večer 28. října 1941. Češi slaví triadvacáté výročí obnovení svého státu tajně, potichu, za staženými roletami. Červenomodrobílé vlajky, jindy pečlivě stočené a proložené kuličkami proti molům, vytahují z úkrytu a vyvěšují je na kredenc nebo z lustru. Ti nejodvážnější pustí z kohoutku vodu a kryti jejím šuměním si potichu zazpívají Kde domov můj?

Na terase letohrádku královny Anny se topoří flak v palebném postavení, obří ocelový pyj, připravený každé letadlo na dosah oplodnit ohněm a železem.

Před flakem stojí kaprál Wehrmachtu, dole obcházejí letohrádek dvoučlenné hlídky.

Trávou se sem plíží tři postavy, celé v černém: mají dlouhé černé pláště, barety, roláky, tváře skryté černými kuklami. Jsou tak důklad-

FLAK
Flugabwehrkanone
čili protiletadlové
dělo. Příklad pro
Němce typicky
rozporné záliby ve
zkratkách a zároveň
v tasemnicovitě
dlouhých složeninách.
Zde 7.5 cm FlaK
M 37(t), kořistní
český kanon proti
letadlům, vz. 37, ráže
7,5 cm, Škoda „R 3“.
Nejmodernější
protivzdušná zbraň
své doby, vybavená
poloautomatickým
závěrem a ústředním
zaměřovačem
s elektrickým
přenosem řízení
palby. Jeden z mnoha
důvodů, proč jsme
měli v roce 1938
slušnou šanci dát
frickům na flak...
Totiž na frak.

TERMIT

Zde nikoliv druh hmyzu, nýbrž směs práškového hliníku a kysličníku železitého (známého jako rez). Při hoření vyvine teplotu až 3000 °C, což spolehlivě roztaví každý pancíř. Je tedy vlastně také všekaz.

ZÁZRAČNÉ DÍTĚ

Reinhard Eugen Tristan Heydrich (7. 3. 1904 Halle nad Sálou – 4. 6. 1942 Praha). Syn operního zpěváka a pianistky. Po maturitě roku 1922 přijat do válečného námořnictva, jako kadet sloužil na křižníku Berlin pod velením 1. důstojníka Canarise (budoucího admirála a šéfa konkurenčního Abwehru). V prosinci 1930 se na plese veslařského spolku v Kielu seznámil s Linou von Osten a brzy nato ji požádal o ruku. Otec jedné z jeho bývalých milenek si však stěžoval u svého známého admirála Raedera. Čestný soud Heydricha degradoval na vojína a propustil z námořnictva. 1. července 1931 Heydrich vstoupil do NSDAP. Heinrich Himmler omylem věřil, že Heydrich sloužil u námořní rozvědky, a proto ho na své drůbežárně u Mnichova pověřil vybudovat Sicherheitdienst

ní, že si určitě oblékli i černé spodní prádlo. Jeden zakuklenec, zřejmě jejich velitel, ukáže ostatním dvěma gestem, kterou hlídku si kdo vezme na starosti.

Kaprál si zatím z nudy natahuje prst po prstu tak dlouho, dokud se neozve odporné křupnutí. Zakuklenci toho využijí, aby zamaskovali křupání vazů, jež lámou strážným. Jakmile si kaprál natáhne všechny prsty, ozve se ještě šesté křupnutí. Kaprál si nechápavě prohlíží ruku, snad by si ji i přepočítal, ale to už dojde i na něj. Křup!

Zakuklenci rychle odtáhnou mrtvoly do stínu letohrádku a plíží se dál. Vedle Míčovny přeběhnou Jelení příkop, u zdi Hradu vystřelí z harpuny kotvu s lankem a vyšplhají se po něm na střechu věže Mihulky, odsud přeskáčou na střechu katedrály. Po vnějším triforiu obejdou chór až k jižní věži, opěrný systém chrámu se ježí všude kolem jako hnáty nějakého dávno zabitého draka. Po točitém schodišti sestoupí na terasu nad Zlatou bránou, tady uvážou lano a spustí se po něm k pravému okénku, proraženému do tlusté kamenné zdi. Zde, přímo nad hrobem svatého Václava, je po staletí uschován nejvzácnější poklad Českého království.

Velitel zakuklenců pákovými nůžkami přestřihá mříž v okně, diamantem vyřízne sklo a všichni se vsoukají dovnitř. Jen kousek pod nimi, na mozaice nad vchodem do katedrály, archanděl Michael zahání hříšníky do pekla k věčnému zatracení.

Zakuklenci konečně stanou v korunní pokladnici. Obklopí starožitný okovaný trezor a sebraně ho začnou otvírat. První na víku vysype do kruhu cestičku z práškového termitu, druhý ji zapálí páskou hořčíku. Termit vzplane oslnivě modrou září, která se zarývá do mozku i přes zavřená víčka. Třetí zakuklenec stíní světlo roztaženým pláštěm, aby je při pohledu zvenčí neprozradilo. Do trezoru je propálena krásně kulatá díra. První zakuklenec ochladí horké hrany pancíře vodou z lahve. Pak do trezoru nedočkavě zasune ruku a šmátrá.

Najednou se ozve škrtnutí zápalky a temnou místnost rozzáří ostře světlo elektrických reflektorů. Oslnění zakuklenci se překvapeně obrátí k rohu, odkud vychází světlo. Tam sedí v pohodlném křesle sám Reinhard Heydrich, oblečený do parádní uniformy SS.

Fluidum nadčlověka, jež z něj vyzařuje, ruší jen dva kazy: žensky široké boky a vysoký mečivý hlas. Spokojeně se usmívá, nohu přes nohu, klidně pokuřuje cigaretu a vychutnává si svůj efektní nástup na scénu. Pak se křivě usměje a skrze ten křivý úsměv se zeptá: „Hledáte možná tohle?“

Někde v pozadí se zapne bodový reflektor a rozzáří svatováclavskou korunu, dosud skrytou ve stínu. Heydrich ji má nasazenou na

hlavě. Někomu uklouzne přidušený vzdech. Zdá se, že zlato vybledne a drahokamy popraskají tou strašnou potupou, tím hrozným zne-
svěcením.

První zakuklenec se na Heydricha s výkřikem vrhne, ale do míst-
nosti se nahrnou esesmani a samopalem naplocho ho odrazí zpět.
Ze všech stran je slyšet dupání, německé povely a cvakání natahova-
ných zbraní.

Tu se v temném otvoru okna rozlije světlá skvrna. Je to obličej uš-
lechtilých rysů, mužnou krásou připomíná znamenitě postavenou
lod: Dlouhý stěžeň nosu podpírá směle napjatou plachtu čela. Dvě
ocelově modré hlavně očí, stále nabitě k palbě pohledem. Pevný kýl
úst, neústupně vpřed mířící kloun brady. Zvedněte kotvy! Lod' právě
odplouvá na vlnách plavých vlasů se zlatými pablesky. Tvář muže,
který všem gestapákům v protektorátu kazí sny i služební postupy.
Toho muže, jímž matky straší neposlušné děti, a přece si všichni kluci
chtějí hrát na něj, zatímco na Háchu žádný. Muže, jehož tvář si tisíce
žen při milování přelepují na obličej svých manželů i milenců.

Tvář Franty Péráka!

Hrdina je oblečen do přiléhavého trikotu z poctivé hnědé hovězi-
ny. Na hlavě má koženou kuklu, na temeni vybíhající do hřebenu (asi
pro lepší stabilitu při letu). Obličej mu chrání letecké brýle a před ústy
se mu klinká náustek kyslíkové masky pro pobyt ve výškách. Přišiš-
tý na prsou nese svůj symbol: žlutou, třikrát zatočenou pružinu. Na
nohách kotníčkové šněrovací boty s mohutnou podrážkou z pěnové
gumy. Celý vkusně laděný do odstínů žlutě a hnědi by lahodil oku.

Teď však na nějaké lahodění není čas. Pérák proskočí oknem dovnitř,
obřími skoky létá sem a tam komnatou a všude kosí Němce, jak se
zdá, pouhým dotykem ruky. Náckové po něm marně střílejí, místnost
až po klenbu zaplňuje čpavý dým smíšený s prachem z rozdrčené-
ho kamene. Zakuklenci neváhají, posbírají zbraně mrtvých a opětuji
palbu. Jenomže jim schází Péráková hbitost a Němců je strašná pře-
sila. Padne první odbojář, pak druhý. Třetího zakuklence Pérák chytí
kolem pasu a proskočí s ním ven.

Před katedrálou tvrdě dopadne na dlažbu, ale svou kořist nepus-
tí. Odrazí se, plavně přeskočí monolit a zmizí ve tmě. Němci za ním
zuřivě střílejí z obou oken.

Zdálky to vypadá, jako by pekelné plameny na mozaice ožily.

Heydrich ve svém bledém obličejí nepohne ani svalem. Palbou roz-
žhavenou parabellu pofouká a zasune do pouzdra, obrátí se na patě
a kráčí pryč, přitom si rytmicky plácá jezdeckým bičikem do naleště-
ných holínek.

(SD) — tajnou službu
SS. Heydrich se
osvědčil a 1. září
získal post vůdce
SD. 26. prosince
se konečně oženil
s Linou. V dubnu
1934 Göring jmenoval
Himmlera šéfem
pruské policie,
Heydrich se stal
jeho zástupcem
a velitelem nově
zřízeného Hlavního
úřadu bezpečnostní
policie, jemuž
podléhaly všechny
neuniformované
policejní složky:
policie tajná
(Gestapo) i kriminální
(Kripo). Heydrich se
vypracoval na jednu
z nejmocnějších
osob Třetí říše.
Byl též hlavním
vykonavatelem
tzv. Konečného
řešení židovské
otázky. 23. září
1941 Vůdce poslal
říšského protektora
v Čechách a na Moravě
von Neuratha na
odpočinek, Heydricha
povýšil na SS-
-Obergruppenführera
a jmenoval novým
protektorem, arci
jen „zastupujícím“.
Heydrich rozpoutal
teror a rozdrtil
většinu českého
odboje, zreformoval
protektorátní
správu a vyždímal
hospodářství do
poslední kapky, pak
ale podlehl atentátu.
Heydrich byl mezi
nacistickou špičkou
jediný skutečný
„árijec“ a také
jediný, kdo zemřel
během války.

KAPITOLA 2

KOVY

Němci se v Čechách nikdy nešťítí krást, zvláště pak barevné kovy, jichž měli ve válkách vždy nedostatek. Za protektorátu nám mj. vzali 23 tun zlata, uložených v Bank of England, roztavili většinu zvonů, kuchyňských hmoždírů a soch legionářů. Je skutečně zvláštní, že neuloupili i svatováclavskou korunu. Ještě podivnější však je, že nechali stát Šalounův pomník Jana Husa na Staroměstském náměstí. Ten musel nácky dráždit hned trojmo: 1. osobou, 2. svými protoplazmatickými tvary, zařazujícími jej do tzv. zvrhlého umění, 3. ze všeho nejvíce tunami bronzu, nad nimiž museli nacisté doslova slintat. Snad ho zachránili duchové 27 rebelů popravených roku 1621.

ZATÍMCO PRAHA VENKU JE TICHÁ A POHASLÁ, V PIVOVARSKÉ hospodě U Fleků je spousta světla a šraml vyhrává na celé kolo. Těžký dubový stůl obklopují tibetští mniši, každý je oblečený ve fialovém rouchu, na ruku mají zelené rukavice a na hlavě špičatou čepici. Všichni jsou už pěkně v ráži, na stole mezi prázdnými lahvemi a mastnými talíři tančí polonahá blondýna a zpívá Lili Marlen. Dosti nepatříčně ji doprovází flekovská dechovka, spíše než na synkopy zvyklá na první dobu těžkou, takže celá píseň se jaksí převaluje mezi jazzem a polkou. K tomu jeden mnich hraje v úplně jiné tónině na tibetské mísy.

Zpěvačka není ovšem žádná Marlene Dietrich, vlasy má rozežrané peroxidem a hlas cigaretami, ale snaží se a mnichům to zřejmě stačí. Lokají flekovský ležák ze zpěvaččiných střežičků, okusují obrovská pečená vepřová kolena, do rytmu písně otáčejí modlitebními mlýnky, nebo alespoň buší do stolu kostmi.

Otevrou se dveře a všem zatrne, jak lokálem zavanul chladný vzduch. Vstoupí mladičký SS-Sturmmann, přistoupí k nejstaršímu mnichovi, zahajluje a cosi mu pošeptá do ucha. Mnich kývne a oba odejdou z hospody.

Sturmmann mnichovi podrží zadní dvířka černé limuzíny a sám si sedne za volant. Rozsvítí světla, až na úzké škvíry zaslepená černou látkou, a s kvičením pneumatik se rozjede.

Ve stejnou chvíli, jen o dvacet metrů výše, na kominickou lávku nad střechou dopadne Franta Pérák, odrazí se a letí dál.

Dopadne před poštou v Jindřišské ulici. Tady se zastaví a jen tak mimochodem, pouhým mávnutím ruky usekne všechny prsty pravé

ruky i s dopisem v nich sevřeným udavačovi, který se právě chystal ten dopis hodit do růžové schránky Gestapa s dvojjazyčným nápisem:

DIE DENUNZIATION – UDÁNÍ

Prstíky se rozkutálejí po dlažbě a – plum, plom, plam! – jeden po druhém propadnou mříží do kanálu.

Pérák pokračuje ve skocích: Na hlavu zlatého orla z hodinové věže Wilsonova nádraží. Hop! Na legionářský památník na Vítkově. Hop! Na střechu kaple svatého Kříže v Invalidovně. Hop!

A posledním skokem přistane až na vrcholu stříbrné koule libeňského plynojemu. Právě tady je skryto Pérákovo doupě – nástavby různých tvarů a velikostí, svařené z plechu a přichycené na horní polokouli, takže zdola nejsou vidět a při pohledu z letadla zase splývají s povrchem plynojemu. Pérák nahmatá a stiskne tlačítko maskované jako nýt, čímž otevře tajná dvířka. Nehybné tělo prostrčí dovnitř a vsouká se za ním, dvířka tiše zaklapnou a zmizí.

Pérákovo doupě se podobá kříženci mezi alchymistickou dílnou, laboratoří šíleného vědce a strojnou ponorky. Všude se válejí nějaké knihy, přístroje a zbraně. Pérák položí zakuklenec na palandu a otevře mu pod nosem lahvičku se čpavkem. Hepčí! – zakuklenec se probere, posadí a stáhne kuklu, zpod které se vyřine vodopád vlasů, leskle černých až do modra. Je to dívka, a k tomu krásná dívka. Dokonce velmi krásná.

„Kde to jsem? A kdo jste vy?“

„Říkají mi Franta Pérák.“

„Tak přeci je to pravda... Co se stalo s ostatními?“

„Jsou mrtví.“

Zdá se, že dívka bude plakat, ale nakonec se ovládne. Je to přece jen statečná odbojáčka. Pérák jí nechá chvíli na uklidněnou a pak se zeptá:

„Co jste tam dělali?“

„Jsme odbojová skupina Blaničtí rytíři. Rozhodli jsme se, že zachráníme největší poklad českého národa, svatováclavskou korunu, dříve než ji hitlerovci znesvětí, vyloupají drahokamy a zlato roztaví. Ale jak to, že nás ten dábelický Heydrich už čekal?“

Vztekem jí zrůžovějí tváře, což jí velice sluší. Chvíli přemýšlí a pak vykřikne:

„Někdo nás musel zradit!“

Pérák pokrčí rameny, takový závěr je prostě samozřejmý a není třeba ho dál rozvádět. Raději zkusí převést hovor na jiné téma:

LIBEŇSKÝ PLYNOJEM

První kulový tlakový plynojem v Čechách. Průměr koule 20 m, objem 4188 m³, nejvyšší obsah plynu 12 564 m³ při přetlaku 0,3 MPa. Celková váha 270 tun. Postaven roku 1932 na osmi dvoustěnných plechových nohách, zapuštěných do betonových základů. Plášť z ocelových plechů o síle 14 mm spojených několikařadým nýtováním. Původně nastříkán stříbřitou hliníkovou barvou, aby odrážel sluneční paprsky, za války pokrytý maskovacím nátěrem. Během pražského povstání prostřelen protiletadlovým dělem. Po 2. světové válce přestal sloužit původnímu účelu. Od roku 1949 je v něm umístěna laboratoř leteckého výzkumného ústavu s aerodynamickým tunelem. Zadavatel: Pražská obecní plynárna, stavba: Ing. Dr. Tomáš Keclík, konstrukce: Vítkovické horní a hutní těžařstvo, stroje: Českomoravská Kolben-Daněk.

ZNAKY NĚKTERÝCH
ČESKÝCH
ODBOJOVÝCH
SKUPIN ČINNÝCH VE
2. SVĚTOVÉ VÁLCE

Blaniční rytíři

Pečené děti

Perun

„Jak se jmenujete vy?“

Dívka se poprvé usměje.

„Jitka.“

„Jitka... a dál?“

„Dál už na tom nezáleží.“

„Jistě... pane Péráku.“

Pérák jde ke sporáku. Jitka se rozhlíží. Nejsou tu samozřejmě žádná okna. Jen dírka ve stěně, skrz niž se obraz zvenčí promítá vzhůru nohama na natažené plátno. Jitka se dívá, jak nad Prahou právě začíná svítat.

Zazní klepání následované syčením. Pérák na pánvi smaží vajíčka. Když se jeho pohled střetne s Jitčiným, usměje se a řekne:

„Malá snídaně nám rozhodně neuškodí.“

KAPITOLA 3

PŘENESME SE TEĎ NA SKOK DO PRACOVNY ŘÍŠSKÉHO PROTEKTORA v Černínském paláci. Někdo klepe na dveře. Heydrich sedící za obrovským psacím stolem vykládaným zlatými hákovými kříži zvedne hlavu od papírů a zařve:

„Herein!“

Vstoupí tibetský mnich. Heydrich mu pokyne směrem ke koženému křeslu.

„Můj milý lámo Losgangu, mrzí mě, že tě ruším v zábavě, ale potřebuji tvoji naléhavou pomoc. Už jsi slyšel o Pérákovi?“

Láma neznatelně pokývne a oči se mu zúží.

„Zprávy našich agentů nelhaly. Před chvílí jsem tu skákající bestii viděl na vlastní oči. Je to imponující, a proto ji musíme zničit. Jenže naši lidé na ni nestačí. Opatři mi někoho s mimořádnými schopnostmi. Pokud se podaří Péráka zlikvidovat, slibuji, že až vyhraje válku, Čína se stane pouhou provincií Tibetu. Jasně?“

Láma znovu neznatelně pokývne.

„A co U Fleků? Kolena chutnají? Obsluha povolná? Gut, gut, jen si užijte, hoši.“

Láma naposledy pokývá hlavou, zatočí mlýnkem a zvedne se. Sotva odejde, Heydrich si zamne ruce a zachichotá se:

„Jen bumbejte, mystici!“ Přejede si prstem po jizvě na tváři, která vypadá jako od ženských nehtů a je docela čerstvá. „Ty frigidní děvko Schreitová. Zítra se budeš divit, jaké překvapení jsem ti přichystal.“

Chvilí mlčky vyřizuje nějaké spisy a vesele si u toho píská Wagnerův motiv Grálu.

Po chvíli se ozve další zaklepání.

„Herein!“

Tentokrát vstoupí Sturmmann SS, zahajluje a oznámí:
„Herr Obergruppenführer, o přijetí žádá spěšný kurýr.“
„Ať jde dál!“

Vstoupí muž v nenápadném šedém obleku, v podpaždí svírá velký plochý balík zabalený v hrubém papíru, převázaný drátem. Počká, až za sebou strážný zavře dveře, a pak si bez ptaní poslouží cigaretou ze stříbrného pouzdra na Heydrichově stole, zapálí si a drze se rozvalí v křesle.

„Vypátral jsem neuvěřitelnou věc...“

Heydrich na muže upře své vodově modré oči:

„Tak už mě nenapínej.“

Muž nedbale odklepne popel z cigarety na perský koberec, v pravém dolním rohu z balíku utrhne proužek papíru a pod ním se objeví štětcem namalovaný podpis: **A. Hitler 1919**. Zvedne ho Heydrichovi k očím:

„Znáte to písmo?“

Heydrich si plátno prohlédne a odpoví:

„Nepochybně je to Vůdcův vlastnoruční podpis. No a co? Je všeobecně známo, že v mládí byl vášnivým malířem. Dokonce se hlásil na vídeňskou Akademii.“

Muž dramatickým gestem strhne zbytek papíru. Pod ním se objeví obraz neuměle napodobující kubistický styl Pabla Picassa. Přes všechnu abstrakci je na něm zřetelně vidět nahá žena držící kružítko a olovnici.

Heydrich ze zásuvky vytáhne lupu a pečlivě obraz prohlíží. Pak zkouší nasliněným palcem, jestli podpis na plátně dobře drží. Přičichne. Nakonec se zvedne a odplivne si:

„Entrentatere Kunst. Zvrhlé umění.“

„Přesně tak!“ přidá se muž v křesle. „Náš milovaný Vůdce byl kubista. A navíc dost špatný.“

„Jsi si jist, že je pravý?“ ptá se Heydrich.

„Určitě. Nechal jsem vypracovat dva odborné posudky. Aby vše zůstalo v tajnosti, první je na obraz bez podpisu a druhý na podpis bez obrazu. Oba jsou nepochybně pravé a nejméně dvacet let staré.“

Heydrich se zamyšleně probírá dokumenty, nakonec je srovná do úhledné hromádky a spolu s obrazem je zamkne do trezoru.

„Dobrá práce, kamerad. Nemusím doufám zdůrazňovat, že je to přísně tajné? Měl bych tě vlastně zabít, ale tvé služby jsou příliš cenné.“

Agent vyskočí z křesla jako uvolněné pérko a vztyčí pravici i s cigaretou sevřenou mezi ukazovákem a prostředníkem.

„Heil Hitler, Herr Obergruppenführer!“

„Ted' už raději jen Sieg Heil,“ usměje se poprvé Heydrich a mávnutím ruky agenta propustí.

Chvilí mlčky sedí a jen tak bez ničeho si vychutnává svůj triumf. Pak vstane, stoupne si před úřední portrét Hitlera visící na zdi a vyplázne na něj jazyk:

„Můj Vůdce, byla to dřina. Ale vyplatila se. Tak dlouho jsem tahal za nitky, až jsem si na tebe upletl provaz. A já už ho nepustím, já tě do něj zapletu a hrdlo ti v něm zadržnu. A pak se já stanu novým vůdcem. Ostatně hodím se na to mnohem lépe, na rozdíl od tebe jsem skutečný árijec, štíhlý, plavovlasý, modrooký... Já nemusím křičet jako ty, mě poslouchají, i když šeptám. Já nemusím vyskakovat jako ty, abych měl navrch. Odhalím tvůj zločin před celým národem, zatкну tě a půjdeš do koncentráku.“

Heydrich vyjme z dřevěného pouzdra vzácné housle Stradivárky, naladí je, napne smyčec a spustí divoké capriccio v Paganiniho stylu, k tomu improvizovaně zpívá:

*„Nejdřív tě ale musím vylákat
někam, kde budete sami,
jen patka, knír a ty.
Pak ti oholím knír a rozčešu patku
a už to nebudeš ty...“*

Tak si Heydrich vyhrává a prozpěvuje. Kdyby si však ten portrét Vůdce na zdi prohlédl pečlivě, spatřil by přímo v Hitlerově uchu zamaskovaný maličký mikrofon, od něhož vede tenký, tenoučký drátek někam daleko, za sedm zdí a sedm dveří.

KAPITOLA 4

U APOLINÁŘE

Roku 1863 vybral Zemský výbor Království českého Josefa Hlávku za architekta nové porodnice. Stavba pod Hlávkovým vedením začala roku 1866. Roku 1870 se Hlávka zhroutil a jmenoval svým nástupcem Čeňka Gregora, který stavbu úspěšně dokončil v červenci 1875. Stála celkem 946 000 zlatých. Velkorysá budova z neomítnutých červených cihel je snad nejhezčí památkou romantického novogotického stylu v Čechách.

PÉRÁK S JITKOU SNÍDAJÍ VOLSKÁ OKA. ON SE V JÍDLE JENOM tak nimrá, propichuje vidličkou žluté terče a vytékajícím žloutkem kreslí na bílek geometrické obrazce. Zato Jitka se cpe, jako by nejedla od mnichovské zrady.

Pérák jí mezi sousty vypravuje svůj příběh:

„Vůbec první, na co si v životě vzpomínám, je, že letím vzduchem. Bylo to před rokem, u Zemské porodnice v Apolinářské ulici.

Když jsem dopadl na zem, zjistil jsem, že mám nohy... přeměněné. Kdepak, není to nandávací ani sundávací, nemám tam zapíchnutá žádná péra z gauče, to si vymysleli lidé, kteří mě viděli jen zdálky. Uvnitř je skrytý nějaký aparát, spouští se to samo, vůbec tomu nerozumím.“

„Mohu se na ně podívat?“

Pérák přikývl, Jitka mu stáhla boty a vykasala nohavice. Zblízka bylo vidět, že má obě kosti holenní a lýtkové prodloužené asi o deset centimetrů. Kotník má přibližně dvojnásobný průměr, než je běžné. Navíc mu pod kůží na lýtku vystupují obrysy jakýchsi krychlových součástek, kdežto lidská anatomie — jak známo — pravé úhly nepoužívá.

Na požádání zapružil a Jitka spatřila, že při dopadu se kosti o ten nadbytečný decimetr zasunou do sebe, aby pohltily náraz, nadbytečná kůže se přitom na lýtku vyboulí do prstence. Při odrazu pak nějaké vnitřní zařízení prudce roztáhne kosti od sebe, zatímco v pokožce se krví vyrýsují žíly uspořádané do podivných obrazců. Je zřejmé, že Pérákovy nohy nejsou vyrobené na koleně, nýbrž jde o složitý biomechanický implantát.

Když se Jitka vynadávala, Pérák se upravil a pokračoval ve vyprávění:

„Němci mě štvali jako zvěř, ale utekl jsem jim. Naučil jsem se skákat ze střechy na střechu, to je dnes v protektorátu nejbezpečnější způsob cestování. Taky jsem zjistil, že mám drápky.“

Pérák luskne o sebe palcem a prostředníkem, rukou přejede ve vzduchu nad litinovou pánví, jako když kněz proměňuje víno. Železo se mu pod prsty bortí a rozpadá, tlustý plát se rozskočí na dva kusy.

Jitka uznale pokývá hlavou a dál vyzvídá: „A co jsi měl na sobě?“

„Byl jsem nahý, jenom v uchu jsem měl zastrčenou kuličku zmačkaného papíru. Tady je.“

Pérák podá Jitce pomačkaný papírek, na kterém je tužkou naškrábáno: P. R. 19° sš 86° zd

„To jsou zeměpisné souřadnice, že?“ přemýšlí nahlas Jitka. „Devatenáct stupňů severní šířky a osmdesát šest stupňů západní délky. Co tam asi leží?“

Pérák podá Jitce glóbus a ukáže prstem uzlík na nitce, kterou jsou svázané šunky Severní a Jižní Ameriky.

„Už jsem to našel. Je to poloostrov Yucatan.“

YUCATAN
Poloostrov ve
střední Americe mezi
Mexickým zálivem
a Karibským mořem.
Staří Mayové tu stavěli
pyramidy jako diví.

KAPITOLA 5

ZVLČIL

V počátcích
nacistického hnutí
Hitler přijal krycí
jméno Wolf. Kultem
vlka byl doslova
posedlý: Svůj první
válečný hlavní stan
ve východním Prusku
nazval Wolfschanze
(to znamená Vlčí
doupě, ale také
Vlčí vyhlídka na
úspěch), druhý
poblíž ukrajinského
města Vinice zase
Werwolf (Vlkodlak).

KRAJ PO STALETÍ NASÁKLÝ DUCHEM ŘÁDU NĚMECKÝCH RYTÍ-
řů, ponuré bažiny uprostřed Mazurských jezer. Městečko betonových
bunkrů ve tvaru pyramid s useknutými špičkami, oblaka komárů a ki-
lometry ostnatého drátu — to je Vůdcův hlavní stan, zvaný příznačně
Wolfschanze.

Hitler ve svém bunkru sedo-leží na plyšovém kanapi, celý nešťast-
ný, schoulený do klubíčka. U dveří stojí v pozoru adjutant. Hitler sám
k sobě vzlyká:

„Takový nevděk. Takové ponížení. To mám za všechny ty roky, kdy
jsem třel bídu s nouzí, kdy jsem obětoval svou duši umělce na oltář
tisícileté Říše. Kdy jsem... a vůbec. Přiveďte doktora Morella!“

Adjutant mlčky zahajluje a odejde. Hitler zvedne z podlahy roztrha-
ný dopis, útržky složí, znovu ho pročítá a polévá slzami.

„Tak já jsem prý kubista. Já jsem prý svobodný zednář. Reinharde, ty
můj miláčku, ty můj korunní princí, jak jsi mi to mohl udělat?“

Ozve se zaťukání na dveře, vzápětí vchází doktor Morell. Do ušmu-
dlaného bílého pláště si utře ruce, které na látce zanechávají růžo-
vohnědozelené stopy. Pak do injekční stříkačky natáhne z ampulky
čirou tekutiny a odstříkne. Hitler zatím nelení a ováže si paži gumo-
vou páskou. Morell Vůdci nahmatá žílu a pěkně ji naklepe cvrnkáním
palce. Obratně vpíchne jehlu a stlačí píst. Jakmile je hotov, sbalí si
nádobíčko a spěšně odejde.

Hitler chvíli nehybně sedí, pak vyskočí a zařve na celé kolo:

„Heydrichu, ty svině! To bys už rovnou mohl tvrdit, že jsem Žid!“

Jeho předchozí sebelítost i ochablost jsou ty tam. Oči se mu lesk-
nou a přesunuje se bleskurychle a nepředvídatelně jako mol. Přiskočí
k mohutnému psacímu stolu, holýma rukama z něj urve desku a zby-

KAPITOLA 6

PÉRÁK S JITKOU STOJÍ V BAROKNÍM SÁLE KLEMENTINA VE STÍ-
nu obrovských glóbů u velkého stolu pokrytého mapami, atlasy, od-
pichovátky, kompas, sextanty a dalšími zeměměřičskými nástroji.
Pérák je tu inkognito, takže má přes trikot oblečený balonový plášť
meruňkové barvy a měkký bledě zelený klobouk vražený do čela. Jit-
ka má na sobě kostýmek s výraznými vycpávkami ramen, velmi ele-
gantní, leč ušitý z typicky nekvalitní protektorátní látky, o jaké se vy-
kládají vtipy, že z ní občas vypadne suk.

„Hledat něco na Yucatanu je nesmysl. Do Ameriky teď Němci niko-
ho nepustí!“ bouchne do stolu Jitka. „A co znamená to pé er na začát-
ku? Pé-Rák? Nebo Populus Romanus?“

Pérák pozoruje krásnou odbojáčku průzorem v sextantu. Když ho
Jitka zpraží pohledem, rychle sextant odloží a poslušně rozvíjí úvahu:

„Nebo chemická značka Praseodymu. Nebo Panta Rhei. Princ Re-
gent, Puerto Rico, Port Royal, Pink Rum, Public Relations, Per Rec-
tum...“

Ale Jitka na všechny návrhy jenom vrtí hlavou. Ze samého soustře-
dění pochoduje sálem kolem dokola a roztáčí jeden glóbus za dru-
hým. Nakonec si povzdychne:

„Tady pomůže jedině profesor Kadlub.“

„Profesor Kadlub? Kdo to je?“

Jitka ztiší hlas:

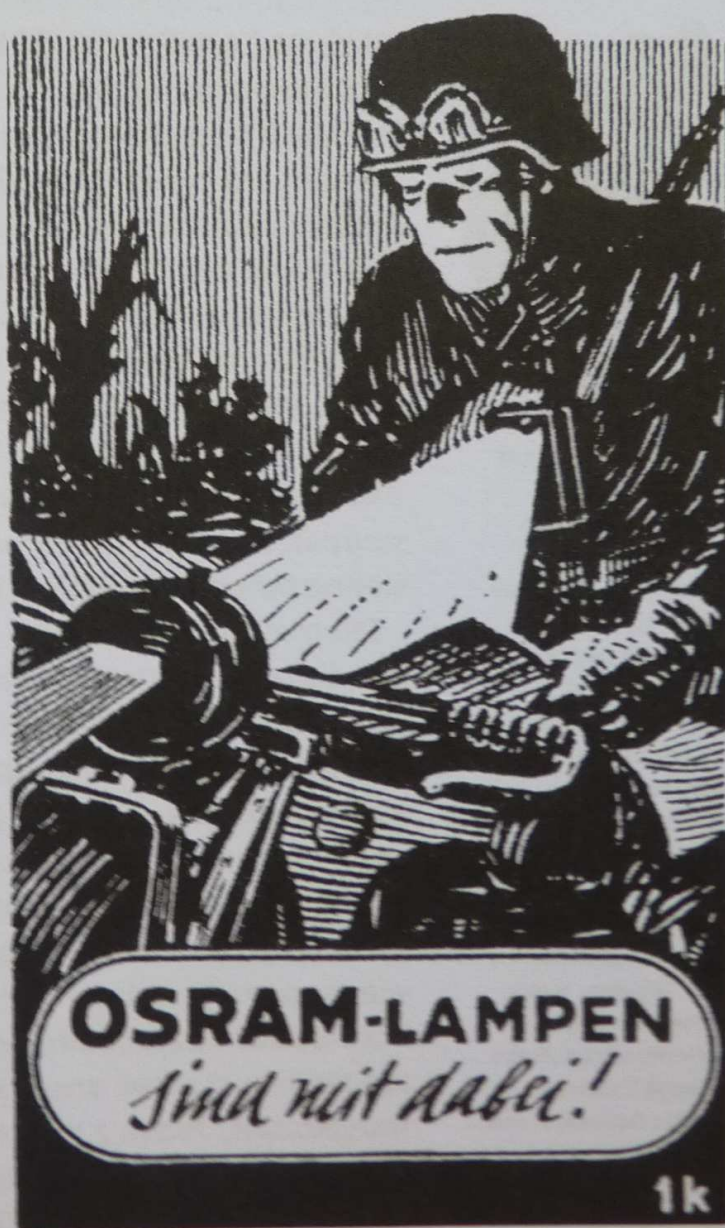
„Pst! To jméno se nikdy nevyslovuje nahlas! Kadlub je šedá kůra
mozková českého odboje. Vyzná se ve vědách přírodních i okultních.
Ví všechno o všem a na všechno má udělátor!“

„Tak? A kde ho najdeme?“

„Nikde. On si musí najít nás. My mu jen dáme znamení.“

Jitka na lísteček papíru nakreslí stylizovanou kočičku s ohnutým hřbetem, pak odpočítá sedmou polici ode dveří, z ní vytáhne sedmou knihu od kraje, nalistuje sedmou stránku a vloží k ní papírek. Knihu zaklapne, vrátí do police a usměje se na Péráka:

„Teď chvíli nebudeme skákat. Pojď se jenom tak projít, ano?“

KAPITOLA 7

ROVNÁKY NA OHÝBÁKY

Němci mají ohromný talent vynalézat nesmyslné zbraně. Třeba nástavec na hlaveň pušky, ohnutý pro střelbu za roh. Nebo obří tank Krupp P 1000 (Ratte), dlouhý 35, široký 14 a vysoký 11 metrů, 1000 tun těžký, vyzbrojený dvěma Schiffskanone C/34 ráže 280 mm vedle sebe v hlavní věži a pobočným kanónem ráže 128 mm. Nebo pásovou motorku Kettenkraftrad. Nebo dálkově řízenou bombu Goliath. Nebo...

JSME NA TAJNÉM ZKUŠEBNÍM LETIŠTI V PRAZE-LETŇANECH. Československá armáda tu roku 1919 postavila leteckou továrnu Letov. Po okupaci ji Němci zabavili a přejmenovali na Werk I.

Z hangáru vyjede pásový motocykl SdKfz 2 a táhne za sebou létající talíř na kolečkovém podvozku. Talíř je zatím bez kamufláže, ve stříbřité barvě wolframové oceli, měří v průměru přes deset metrů a čtyři metry na výšku. Dokonale hladký plášť ruší jen šest větších a šest menších kruhových otvorů po obvodu. V těch větších ústí sání a trysky proudových motorů, v menších hlavně rychlopalných kanónů. Mechanici sehraně odpojí motocykl od talíře a zajedou zpět do hangáru.

Talíř se zachvěje a pak, v naprostém tichu, začne velebně pomalu stoupat. Asi deset metrů nad zemí naskočí motor, jedním otvorem vyšlehne proud žhavého vzduchu a talíř se rozletí opačným směrem.

Tajemný stroj provádí ve vzduchu neuvěřitelné akrobatické kousky, jaké by obyčejné letadlo roztrhaly na kusy: mění směr letu v pravých úhlech, na chvíli se zastaví na místě a pak zase couvá, jeho dráha připomíná nahodilý pohyb pylového zrna pod mikroskopem.

Ke spodní palubě talíře je pevně přišroubován kulatý stůl. Kolem něj v poloze lotosového květu sedí šest Tibeťanů, každý drží levou ruku nahoru hřbetem, zatímco pravou vzhůru dlaní, a všichni se dokola dotýkají palcem a malíčkem. Ano, jsou to právě ti mniši, které jsme včera poznali v kabaretu U Fleků. Všichni mají nezdravě bledou pleť, oči zarudlé a žaludek na vodě, zkrátka jako po flámu. A k tomu ještě ten talíř musí právě dnes skákat jako splašená jačice... Stalo se, co se muselo stát. Jeden z mnichů zezelenal do odstínu svých rukavic, přerušil kruh dlaní a začal zvracet do čepice.

Talíř najednou zpomalil, roztřásl se a začal šikmo klesat k zemi.

Zkušební letkyně Hanna Schreitová, sedící v křesle pilota pod skleněnou kupolkou na vrcholu disku, bojuje se vzpouzejícím se řízením letounu a přitom řve dolů na mnichy:

„Co tam provádíte, vy ksindlové? Tady nejste na ruském kole! Udržovat rovnováhu, nebo tu všichni zreinkarnujeme na kvadrát!“

Schreitové se nakonec podaří talíř jakžtakž srovnat, vysune podvozek a tvrdě přistane zpátky u hangáru. Vysouká se z kokpitu, seskočí na beton a vztekle pochoduje ke kanceláři velitele základny Zertüga. Nenamáhá se zaklepat, místo toho naleštěnou holínkou rozkopne dveře.

SS-Oberführer Lohengrin Zertüg, velitel tajného projektu Kraut-suppenschüssel, sedí v otočném křesle a bloudí v představách.

„Fräulein Schreit, uděluji vám Železný kříž.“

Věší pilotce řád na krk, ale kříž jí stále propadává do žlábků mezi prsy.

„Nic naplat,“ praví Zertüg rozhodně, „musíme mu udělat víc místa.“ Nato jí roztrhne sako uniformy, pod kterou je úplně nahá, a uvolněná ňadra vyletí jako ptáci z hnízda.

„Začal jste správně, herr Oberführer...“ zašeptá roztouženě Schreitová.

„To je ale bordel, herr Oberführer!“ vztekle zařve Schreitová, tentokrát opravdová. Zatímco se překvapený Zertüg vytrhává z lepkavých vláken snů, pilotka si před něj stoupne a provrtává ho pohledem. Když ona stojí a on sedí, jsou oba přesně stejně vysokí. A zatímco Zertüg je neustále flegmaticky klidný, v Schreitové chytají saze. Křičí a dupe k tomu nožkou:

„Ti Tibeťané jsou namol opilí. Před chvílí za letu ztratili vztlak. Mámlem jsem havarovala!“

„Uklidněte se, Fräulein Schreitová. Včera večer jsem jim povolil prohlídku místních pamětihodností. Nemůžu je tady pořád držet pod zámkem. Ujišťuji vás, že jinak neustále medituji.“

„Tak ať nám jich dalajláma pošle víc. Aby se mohli střídat, když se ožerou.“

„Nepošle. Tohle je šest nejlepších levitátorů z celého Tibetu. Další se narodí, teprve až tihle umřou.“

„Tak ať chcípnou, čím dřív, tím líp!“

Schreitová se obrátí na patě, vyjde ven a práskne za sebou dveřmi.

Zertüg si povzdechne:

„Ach, ty ženy... Ale sluší jí to.“

Pak zvedne telefonní sluchátko a vytočí číslo.

„Haló? Květinářství Putzige Nudel? Zde SS-Oberführer Lohengrin

BERLINER STRASSE
 Dnes Revoluční
 třída: „Ze všech
 tříd, které dnes stojí
 proti buržoazii, je
 skutečně revoluční
 třídou jen proletariát.“
 (Karel Marx
 a Bedřich Engels –
 Komunistický
 manifest) Oba názvy
 jsou hovadné. Pro
 ulici oddělující Staré
 a Nové Město pražské
 se hodí nejlépe název
 Jaroslava Foglara:
 Rozdělovací třída.

Zertüg. Pošlete ihned tucet krásných růží na adresu Fräulein Hanna Schreitová, Berliner Strasse 5. Vkusně to upravte, kolem nastrkejte ty zelené nesmysly a tak, však vy víte. Na vizitku napište Tvůj věrný Lohengrin.“

Sturm um Sturm!

Teommler
 3 7/8
 Alaem
 4 8
 Sturm
 5 8
 Neue Front
 6 8

GEGEN TRUST
 UND KONZERN

Sturm-Zigaretten G.m. b. H.

KAPITOLA 8

JITKA S PÉRÁKEM DO SEBE NĚŽNĚ ZAVĚŠENI KORZUJÍ PO VIKTORIA STRASSE, DŘÍVE NÁRODNÍ TŘÍDĚ. SLUŠÍ JIM TO SPOLU.

Pár metrů před nimi se v chodníku otevřou železná dvířka a jimi vyjede výtahová plošina s rámem ve tvaru gotického oblouku. Řidič výtahu se rozkašle a zakryje si ústa rukou, zkušené oko však vidí, že ve skutečnosti salutuje u ohryzku, což je tajné znamení odbojářů.

Jitka a Pérák si nastoupí a pozorují, jak jim ulice odplouvá vzhůru. Sotva výtah zajede pod zem, nabere rychlost, několikrát změní směr a nakonec zastaví v rozlehlé jeskyni. Stráže z nich nespustí oči, ale nic neříkají.

Řidič výtahu je provádí labyrintem chodeb, dveří a můstků. Všemi směry se hemží lidé, kteří dělají něco důležitého. Zahouká lokomotiva, která po úzkokolejně železnici táhne vozíky s materiálem. V rozlehlé hale se hraná parta montérů nasazuje do věže rozestavěné ponorky periskop. Ze všech stran to tu bouchá, skřípe a hlomozí, odněkud bujaře syčí pára, svářečky mávají žhavými křídly jisker. Konečně dojdou ke dveřím se štítkem Prof. Kadlub. Řidič výtahu na ně zaklepe složitý rytmus, pak se s našimi hrdiny rozloučí cvrnknutím do štítku čepice, otočí se a je pryč. Zpoza dveří se ozve rázné: „Dále!“

Vypadá to tu trochu jako u Péráka doma: různé podivné přístroje, tlustospisy, skleněné válce s naloženými preparáty a podobně. S jedinou výjimkou: profesor Kadlub má všechny věci dvakrát. Je to zřejmě velmi prozíravý muž. Místnost osvětlují dva stejné lustry. Na stěně vedle sebe tikají dvoje totožné hodiny, na stole chladnou dvě vařená vejce a tak dále. Profesor sám je drobný stařík v kolečkovém křesle s dlouhými šedivými vousy, rozdělenými do dvou cípů, jaké se nosily ještě za starého Rakouska.

Jitka profesora pozdraví odbojářským pozdravem — dlaní nataženou u krku:

„Dobře stát!“

„Dobře stát!“ opakuje profesor, pak se usměje a nabídne jim dvě stejná křesla.

„Posad'te se. Vítám tě, Jitko. A vás, pane Péráku, opravdu rád poznávám.“

„Dobrý den, pane profesore.“

„Ten váš pokus zachránit svatováclavskou korunu bylo nezodpovědné dobrodružství. Teď je jistě hlídána mnohem pečlivěji a možná ji dokonce odvezou do Říše. Jediné štěstí je, že jsi to přežila.“

Jitka je najednou celá zkroušená:

„Odpusťte, pane profesore, měl jste pravdu. Když my byli tak nedočkaví. Tolik jsme toužili bojovat za vlast!“

Profesor nesouhlasně nakrčí obočí:

„Bojovat jsme měli v roce třicet osm. Teď jsou Němci příliš silní, smetli by nás s prstem v nose. Musíme počkat, až budou oslabeni, teprve pak udeříme.“

Pérák to už nevydrží a vmísí se do hovoru:

„Nemůžeme přece pořád jen čekat a nic nedělat.“

Profesor bouchne do stolu.

„Správně, mladý muži. Je třeba konat, třebaže opatrně a skrytě. Když už nás Říše pohltila, máme tu výhodu, že jsme v jejích vnitřnostech, kde je mnohem zranitelnější nežli na obrněném povrchu. Musíme ji rozleptat, otrávit, rozložit, rozežrat. Dnes je nejdůležitější...“

Profesor stiskne tlačítko pod stolem a ze dvou skrytých reproduktorů zaburácí předehra k Beethovenově Ódě na radost. K hudbě se vzápětí přidá jásavými hlásky dětský sbor:

*Jestliže ti tvoje děti nejsou vůbec lhostejné,
pak se musíš rozhodnout, že Češi jó a Němci né.*

*Ať jsi sedlák anebo dělník, ať už děláš co děláš,
každý den si připomeň, že úkol náš je sabotáž!*

*Sklo do šlichty, do bomb písek, do ložisek smirek dej,
nenechej se přitom chytit, všechny stopy zametej.*

*Čerstvý vítr zrádce vduje, obraz zítřka z oka vzít.
Ať nikde nic nefunguje, ať se všechno pokazí!*

MOST

k lepší existenci

tv o ř í

technické kursy D-U
školy vyučování na dálku

Obsluha parních kotlů	za K 30.—
Obsluha parních strojů a turbin	za K 25.—
Automobilový kurs	za K 50.—
Základy elektrotechniky	za K 50.—
Počty pro strojníky	za K 30.—

Získejte odborné znalosti, které jsou
nejlepšími zbraněmi v životním boji

Prospekty a ukázky zasílá

Domácí učení ÚNV - Orbis
Praha XII, Schwerinova 46

Profesor Kadlub pokračuje:

„...ano, dnes je nejdůležitější sabotáž. To však neplatí pro vás, pane Péráku. Vy si dál provádějte Němcům ta svoje veselá alotria, protože jste uzpůsoben samotářskému stylu boje. Z vás se musí stát mýtus a příklad pro všechny, až přijde čas na všeobecné povstání. A ještě něco – když už jste se s Jitkou seznámili, necháme ji u vás jako spojku s naším ústředím. Souhlasíte?“

Pérák ochotně pokývá hlavou.

„Rád, pane profesore.“

Zdá se, že Jitka by k tomu také něco chtěla říci, ale nakonec disciplinovaně svěsí hlavu a mlčí.

Profesor mu podá ruku. „Tedy domluveno.“

Pérák opětuje pevný stisk. „Jistě. Mám k vám však jednu prosbu. Nevím, kdo jsem. Moje paměť sahá pouhý rok do minulosti, kdy jsem letěl nahý vzduchem od Zemské porodnice. V uchu jsem našel zmučlaný papírek s nápisem P. R. 19° sš 86° zd.“

Profesor si papírek pečlivě prohlédne lupou, pak ho promne, čichne si k němu a špičkou jazyka ochutná.

„Hm... Zeměpisné souřadnice Yucatanu, to je jasný nesmysl, že. Pane Péráku, jste si jistý, že svou minulost chcete znát? Spousta lidí by dala celé své jmění, jen kdyby ji mohli zapomenout. A pud je někdy lepším rádcem nežli zkušenost.“

Pérák chvíli přemýšlí, ale nakonec odpoví rozhodným tónem:

„Musím to vědět, pane profesore. Musím vědět, kdo jsem, abych mohl spravedlivě rozhodnout, zda mám žít, nebo zemřít.“

Profesor si Péráka pozorně prohlíží.

„Inu, tomu říkám důvod. Dobrá, pomohu vám. Tyto zeměpisné souřadnice na mapě světa smysl nedávají. Ale ve sbírkách Národního muzea se nachází kuriozita ze šestnáctého století – glóbus Prahy. Jeho severním pólem je rotunda svatého Kříže na rohu ulic Konviktské a Karoliny Světlé, jižním pólem pak celý obvod tehdejší Prahy, čili hradby svraštěné do jediného bodu. Plocha mezi póly je jako u zeměkoule rozdělena na poledníky od nuly do tří set šedesáti a na rovnoběžky od nuly do sto osmdesáti stupňů. Zkuste vyhledat ty souřadnice zde.“

Pérák se neudrží a nadšeně Kadluba obejmě.

„Děkuji, pane profesore. Mohu se vám nějak odvděčit?“

„Ano. Dověděl jsem se, že v bývalé továrně Letova v Letňanech Němci sestrojili jakési letadlo. Má tvar disku a obejde se bez křídel. Vztlak potřebný k letu zajišťují tibetští mniši, ovládající tajemné umění levi-tace. Ten stroj má ze všech stran stejný průřez, takže nikdy nemusí

zatačet, a přitom úžasně rychle mění směr. Pohánějí ho nové turbínové motory bez vrtulí, v praxi dosud neznámé, zřejmě však úžasně výkonné.“

Profesor Pérákovi podá přes stůl fotografii. I když je rozmazaná a zrnitá, je na ní zřetelně vidět létající talíř.

„Ten stroj by mohl Němcům přinést vítězství. Je-li to možné, zničte ho.“

Pérák vstane a zasalutuje k ohryzku.

„Pokusím se. Dobře stát! Jitko, jdeme!“

Když se vynoří zpět na ulici, Pérák nabídne Jitce rámě, ta si ho ale okázale nevšímá.

„Jitko, co je s tebou?“

„Nic. Jenom nesnáším, když se ke mně někdo chová jako ke svému holicímu strojků.“

„Neberu tě jako svůj majetek. Ale ty jsi voják a já jsem tvůj velitel. A kolem nás je samá válka.“

Jitka na Péráka vzpurně pohlédne.

„Rozumím, velkomožný pane veliteli. Jaké jsou další rozkazy?“

„Jdeme do Národního muzea, podívat se na ten glóbus.“

„Ale já si potřebuji vyzvednout ze svého bytu peníze, doklady a šifrovací mřížku.“

„Blázníš? Po včerejšku ten byt už dávno hlídá Gestapo. Víš co, Jitko? Můžeš bydlet u mne.“

„Děkuji za nabídku, ale musíme to risknout. Bez té mřížky se nemůžu spojit s Londýnem.“

„Tak dobře, ale odted' budeš dělat jenom to, co ti řeknu.“

„Rozkaz, veliteli.“

Nato se Jitka zvedne na špičkách a bez výstrahy Péráka políbí.

KAPITOLA 9

LASZLO

Jinou část života
Victora Laszla
ztvárnil americký film
Casablanca (režie
Michael Curtiz).

MLÁDENEC V RŮŽOVÉ UNIFORMĚ, S NÁPISEM „PUTZIGE NUDEL“, zlatě vyšitým na kbelíkovité čapce, nese po Berliner Strasse nádhernou kytici růží. V kapse má legitimaci na jméno Emil Kočí, zaměstnáním květinář, a vypadá jako ťunťa. Jenže zdání klame, průkaz je padělaný, mladík se ve skutečnosti jmenuje Victor Laszlo a je to jeden z nejnebezpečnějších českých odbojářů.

Zastaví se před činžákem s číslem 5 nad vchodem a stiskne tlačítko zvonku.

Po chvíli z mřížky zazní rozespálý hlas: „Ano?“

„Fräulein Hanna Schreitová? Zde poslíček z květinářství. Nesu vám kytici.“

„Tak pojd' dál, pucku.“

Zazní bzučák a dveře se otevrou. Poslíček vyběhne schody a vstoupí do bytu.

Je vidět, že tu bydlí pilotka – na stěně visí nalomená vrtule, vedle ní fotografie Schreitové s Hitlerem v kabině vrtulníku, z pootevřené skříně vykukuje celá řada pilotních kukel, v odstínech od růžové až do tyrkysové. Schreitová stojí v županu, s cigaretou v koutku úst a s Železným křížem na holém krku. Z kohoutku napustí vodu do vázy vyrobené z válce leteckého motoru a zasune do ní kytici. Pak si všimne poslíčka, který na ni civí s otevřenou pusou. Schreitová si jeho rozpačky špatně vyloží, opře se o stůl a nakloní se k němu, přesně tak, aby se jí v polorozhaleném županu vyrýsoval velbloud ňader.

„Zajímáš se o éra, hochu? Chceš ukázat, jak umím přitáhnout knipl?“

Poslíček se konečně vzpamatuje a zakoktá: „Promiňte, Fräulein. Musím už jít.“

KNIPL

Der Knüppel =
řídící páka, ale také
dálamánek, poleno
či obušek. Svou
homonymií na sebe
Němci prozracují
více, než by chtěli.

Schreitová se zasměje a zhluboka přičichne k růžím, až se okvětní plátky trhají. „Nevadí. Až se budeš chtít poučit o střemhlavém letu, víš, kde mě najdeš.“

Poslíček ze vzduchu obratně chytí hozený peníz, ukloní se a zmizí z bytu.

Jakmile se octne zas na ulici, vstoupí do první telefonní budky, vytočí číslo a vzrušeně hlásí do mluvítko:

„...Hanna Schreitová, ano, ta slavná zkušební pilotka. Před chvílí jsem ji viděl na vlastní oči a vypadá přesně jako Jitka, jenže blond. Ano, ta Jitka. Cože? Postava taky. Jsou jako dvojčata, až na ty vlasy. Cože? V kontaktu? To nemohu, pane profesore. Ona totiž... Cože? Ano, přesně tak. Cože? Ale líbí, jenže je to přece Němka! Cože? No, když za vlast, tak to jedině. Nemějte obavy. Aha, pozdrav. Dobře stát!“

Ztichlým sluchátkem se zamyšleně poškrábe za uchem a pak zavěsí.

KAPITOLA 10

Německy
Holleschowitz, zřejmě
podle vzoru Slivowitz.

S JITKOU V NÁRUČÍ PÉRÁK DOSKÁČE AŽ NA STŘECHU HOLEŠOVICKÉHO ČINŽÁKU, kde má odbojáčka pronajatý byt. Chvíli oba pozorují ulici, ale není tu nic podezřelého — žádná nenápadně zaparkovaná šedá mercedeska, žádný muž čtoucí noviny prostřížené dírkami ve výši očí, žádný kožený kabát ani klobouk s kančí štětkou. Opatrně prolezou přes půdu na schodiště.

Pérák chvíli poslouchá u dveří, pak zazvoní — dvakrát dlouze a jednou krátce. Šeptem vysvětlí Jitce:

„Grónská zem. Gnómóny. Čili písmeno gé vyzvoněné morseovkou. Takhle zvoní gestapáci. Aby každý věděl, že jdou, a předem se podělal strachy.“

Žádná odezva. Pérák luskne, ukáže na klíčovou díрку a zámek se rozpadne na železný prach.

Jitčin byt je vkusně zařízený a pěkně uklizený pokojík. Je vidět, že je to slušné a pracovité děvče. Jitka vytáhne ze stolu balíček dokladů a z tajné schránky pod parketami černou armádní pistoli, pečlivě zabalenou v promaštěném hadru.

Ze stěny strhne pseudolidovou výšivku s nápisem „**Kde mužiček hospodaří, tam se žínce dobře daří**“. Pérákovi neujde, že na kanavě mezi kytičkami a ptáčky je tu bavlnkou vyšitá šifrovací mřížka. Všechno pečlivě uloží do kabelky a už se chystá k odchodu. Než však sáhne na kliku, dveře se samy otevrou a do bytu vrazí posluhovačka s kbelíkem plným vody.

Jitka nasadí masku přátelského úsměvu: „Dobrý den, paní Petrlíčková. Jsme právě na odchodu.“

Posluhovačka přísným okem pohledí na Péráka.

„Slečinko, vědí, že pánské návštěvy tu nestrpím.“

SOUBOJ PISTOLÍ
ČZ vzor 1938, ráže
9 mm, konstruktéra
Františka Myšky.
Měla být standardní
pistolí čs. armády,
ale Němci přišli dřív.
Vedení zbrojovky
naštěstí včas nechalo
„zmizet“ tisíce

Pérák vezme Jitku za ruku, vykročí směrem ke dveřím a promluví na babiznu uklidňujícím tónem:

„Víckrát se to nestane. Slečna se sem totiž už nevrátí.“

Posluhovačka vyloví z kýble pistoli a namíří ji na naše hrdiny. Z hlavně sice tečou mydliny, jinak ale nevypadá, že by se chtěla mazlit.

„Ani hnout! Tak tys jim vyklouzla, ty děvko! Oba pěkně ke zdi a ruce vzhůru!“

Poslechnou. Jitka se přes rameno optá:

„Vy jste nás udala, paní Petrlíčková? Proč jste to udělala?“

„Páč sem komunistka. A sem na to hrdá. Až soudruh Stalin se soudruhem Hitlerem tuhle válku vyhrajou, tak už si kapitalisti nás proletáře nigdá netroufnou vykořisťovat.“

Pérák se zapojí do debaty:

„Ale paní, copak nečtete noviny? Vždyť Němci už od června proti Sovětům vedou válku. Ted' už stojí před Moskvou!“

Posluhovačka se zatváří velmi lišácky:

„To je jen taková lest! Voni se tvářej, jako že spolu bojujou, ale až jim na to imperialismus skočí, tak na něj komunisti s národníma socialistama udeřej společnou pěstí a proletariját zvítězí na celý čáře a nad vším zatřepetaj rudý vlajky a všichni budou mít vyměřeno všeho stejně, aby nikdo nikomu nic nemusel závidět, třeba chytrost, pilnost, lásku nebo štěstí, a tak se všichni přestanou štvát, a to bude vopravdickej ráj na zemi. I kdyby bylo hůř než ted'.“

Pérák se marně snaží udržet vážnou tvář. Posluhovačka se na něj oboří:

„Čemu se smějou, panáčku? Copak voni si nemyslej, že všecy lidi jsou si rovný? Že všecy lidi maj mít stejný možnosti?“

„Když máme mít stejné možnosti, tak mi dejte taky pistoli. Nebo schovejte tu svou.“

„Má ozbrojenost s tvojí bezbranností je v dialektický jednotě protikladů. A už dost řečiček, dáme se do práce!“

Posluhovačka usedne za stůl a přitáhne si telefonní přístroj. Chvilí usilovně loví v paměti, až se jí po čele rozvlíní vrásky, jako by mozkové závitý prodouvala lebkou. Nakonec se zeptá:

„Víte někdo, jaký číslo má Gestapo? Já to vždycky zapomenu.“

Jitka s Pérákem vrtí hlavou. Petrlíčková tedy začne listovat v telefonním seznamu. Péráka napadne, že ted' by byla ta nejvhodnější chvíle po ní skočit, ale Jitka mu čte myšlenky a jenom maličko zavrťtí hlavou.

Posluhovačka konečně našla, co hledala:

„Á, tady to máme. Ta moje hlava děravá...“

kusů, takže se stala symbolem českého odboje. Stejně jako P 08 Parabellum symbolem okupace. Srovnání obou pistolí ledacos napoví o rozdílu našich národních povah: Parabella má smrtící eleganci kočkovité šelmy, Číza je selsky prostá a hrubá. Parabella střílí naprosto spolehlivě, musí být ovšem dokonale čistá, Číza občas truceje, ale trocha špíny ji nerozhodí. Parabella se skládá z 56 dílů, Číza má pouhé 3(!) Zkrátka: Parabella je královna plesu, kdežto Číza děvče do nepohody.

Zvedne sluchátko a vytočí číslo. Ozve se výstřel a Petrlíčková se skácí mrtvá k zemi. Polovinu hlavy jí výstřel promítl mozkem a krví jako zvětšeninu na zed'.

Pérák přiskočí k telefonu — ze sluchátka se ještě kouří, je v něm totiž zabudovaná upilovaná hlaveň pistole. Pak prolistuje telefonní seznam — vypadá jako obyčejný, ale není: u všech stanic Gestapa, SS a Wehrmachtu je v něm uvedeno stejné číslo — 27953.

„27953 je číslo, které není. Tedy nikomu nepatří. Vytočení toho čísla pošle do sluchátka elektrický impuls, který odpálí náboj v hlavni. Říkáme tomu udávací tón.“

„Přišlo to jako na zavolanou,“ pochválí Pérák, popadne Jitku a utíká jí pryč.

znamená v tomto spojení Vítězství Socialismu - vítězství spravedlivého socialistického řádu, představovaného národně socialistickou Říší nad plutokratickou zlovůli a násilím, jejichž představiteli jsou Angličané a Sověty.

se stalo v očích lidí z nejšířších vrstev symbolem myšlenky: Vítězství nad Bolševiky. Vítězství nad zlotřilou společností rudých, odhodlanou uvrhnout celé národy do zkázy a poroby.

pak volá do svého okolí: Práce vítězí. --- PV vyjadřuje přesvědčení všech pracujících, že práce a spořádanost, představovaná Velkoněmeckem, musí zvítězit a také zvítězí nad nepořádkem, svévolí a vykořisťováním pracujících vrstev.

ve spojení se sovětskou hvězdou pak vyjadřuje souhrnně všechno to, co znamenají písmena S, B a P, připsaná ke znaku vítězství: dokonalé vítězství nad největším zlem ohrožujícím Evropu, nad židovským znakem Sovětů.

Těch několik prostých znaků, které se objevily v těchto dnech po boku symbolu Vítězství velkého V, svědčí průkazně o tom, že náš lid pochopil plně ideu, pro níž Říše byla nucena sáhnouti po zbrani, a že ve vítězství této ideje skládá svou víru a své nadšení.

KAPITOLA 11

TADY UŽ TO ZNÁME — HEYDRICHOVA PRACOVNA V ČERNÍNSKÉM paláci. Vypadá to tu ale úplně jinak než ve dne.

Židle jsou dílem pokácené, dílem rozbité. Všude leží sníh úředních spisů, roztrhaných na kousky. Parkety v rohu bobtnají pod velikou louží moči.

Heydrich nasává šnaps z litrové lahve, dvě podobné, avšak prázdné se už válejí po zemi. Pije sám se svým odrazem v zrcadle, které postavil na stůl a podepřel další lahví. Obergruppenführer si v pravidelném rytmu nalije sklenku, přitukne — zacinká sklo o sklo — a vypije na jeden zátah:

„Prosit, Kamerad! Mein Kamerad Doppelgänger. Ty jsi jediný, komu můžu věřit.“

Každým hltem se propíjí o kousek blíž k základní pravdě:

„Nenávidím Židy! Jak já ty Židy nenávidím! Jak já ty Židy nenávidím? Skoro jako Čechy. Čechy nenávidím nejvíc. Ale Němce taky. Nenávidím Němce, protože jsou. Ale počkejte. Ta nenávist jednou skončí. Protože bude Konečné řešení. Nejdřív Konečné řešení Židů. Všechny je vynenávidím k smrti. Pak Konečné řešení Čechů. A nakonec Konečné řešení Němců, takže zbudu jen já sám. Já totiž nenávidím všechny lidi. Ale tebe nenávidím ze všech nejvíc!“

Ukáže prstem na svůj odraz v zrcadle, z pouzdra vytrhne parabelu a zastřelí ho.

Dvě kulky letí proti sobě, ta z olova a ta ze světla.

Jakmile se dotknou, zrcadlo se roztříští na tisíce stěpů, v nichž se Heydrichův obličej nafukuje, pokřivuje a řídne, až konečně zmizí ve tmě.

KAPITOLA 12

DENISDOR

Vynálezce bleskosvodu Prokop Diviš někdy před rokem 1753 sestrojil mimořádný hudební nástroj, řečený Denis d'Or čili „Zlatý Diviš“. Měl 14 klaviatur vyluzujících přes 150 různých harmonií. Jeho 790 strun vedlo elektřinu nasávanou salonním bleskosvodem, takže Denis d'Or byl první elektrofonický nástroj na světě. Hrát na něj nebylo snadné – už proto, že „zvláštním zařízením dostal hráč ránu, kdykoliv se Divišovi zachtělo“, zato však uměl napodobit harfu, klavír, lesní roh, fagot, klarinet a jiné. Denis d'Or vzbudil svého času nadšení a rozruch v celé Evropě, po Divišově smrti však skončil ve dvorním muzeu ve Vídni, odkud byl zašantročen neznámo kam.

PO NĚKOLIKA SKOCÍCH PŘISTANOU NA LUCERNĚ HLAVNÍ VĚŽE Národního muzea. Pérák loktem vymáčkne okénko a ke hromosvodu uváže lano, po němž se spustí dovnitř.

Půda Národního muzea je opravdu zajímavé místo. Pod krajovým ohromných trámů krovu, obalených krunýři prachu, stojí tu předměty tak mimořádné, že se nehodily do žádné ze sbírek, a proto je sem vědci odsunuli k věčnému zapomenutí.

A tak teď Pérák s Jitkou míjejí úplnou kostru kentaura, stojící na ozdobném podstavci, hnáty spojené zlatými drátky. Dále *machynku* Jana Ámose Komenského, opravdové perpetuum mobile, kdysi zabrzděné dřevěným kolíkem, který však uhnul, takže stroj se nyní nerušeně otáčí. Dále monstrum několika srostlých klavírů, z nichž trčí železný strom... Jen skutečný znalec v něm pozná *Denis d'Or* Prokopa Diviše. Dále 11 krabic s hlavami českých Pánů a pánů, popravených roku 1621. Ukřižovanou mandragoru. Samolet poháněný zvětšovacím skly. A kdovíco ještě se tu povaluje...

Pérák s Jitkou si těch divů valně nevšímají, rychle sejdou po úzkých točitých schodech a vystoupí tajnými dvířky z boku sochy Jana Husa v sále Pantheonu, přímo za zády hlídače, který se tu houpe ze špiček na paty a přísně zahlíží do všech stran. Pérák si s ním chvíli hraje, opatrně prohmatává rukama vzduch těsně za hranicí hlídačova zorného úhlu, nakonec ho to přestane bavit a prostě mu zezadu poklepe na rameno:

„Dobrý muži, hledáme glóbus Prahy.“

Hlídač sebou samým leknutím škubne, až mu modrá čepice se štítkem málem spadne z hlavy. Narovná si ji tedy a přísně se ptá:

„U svatého rohatého, kde jste se tu vzali?“

„Přeskočili jsme běžný úřední postup, pane hlídači. Já jsem totiž ten slavný Pérák.“

Hlídače to tak rozesměje, že se zapomene zlobit.

„Jo, jasně. A tady slečinka je čínskej bůh srandy. Takže Franto, glóbus Prahy najdete v oddělení cé dva. A pozdravujte hejkala a bludičky!“

O několik dveří později, v zeměpisném oddělení C2, konečně našli to, co tak dlouho hledali. Chráněný poklopem z pancéřového skla tu stál opravdový glóbus Prahy. Chvíli si ho prohlíželi tiše a bez hnutí.

Místo podstavce na podlaze klečely bronzové plastiky Atlanta a Karyatidy. Každá postava jednou rukou vzpírala osu glóbu, zatímco druhou něžně objímala tu druhou. Glóbus tak milence spojoval i rozděloval zároveň.

Byla to od pohledu poctivá ruční práce – dřevěná koule přibližně šedesát centimetrů v průměru, polepená proužky pergamenu, a na nich mapa nakreslená různobarevnými inkousty. Přesně jak říkal profesor Kadlub, severní pól vyrůstal ze země na místě rotundy svatého Kříže.

Na louce za Hladovou zdí maličký orač s volkem kaligraficky vyoral nápis:

Joannis Keppleri

ORBIS SPLENDIDVS PRAGÆ

Anno MDCVI

„Všiml sis toho letopočtu?“ zašeptala Jitka.

„1606 římskými číslicemi. Na tom není nic zvláštního,“ odpověděl Pérák nepřítomně.

„Právě že je. Kdyby se nožička z písmenka D přesunula za C, tak by to vypadalo zepředu jako zezadu.“

„To je asi jen náhoda. A teď mě nech přemýšlet, ano, drahá?“

Jitka chvíli tiše truceje, ale dlouho to nevydrží a začne se Péráka znovu vyptávat: „Proč všechny ulice vedou tak nakřivo?“

Pérák trpělivě vysvětluje: „Protože kdo dělal ten glóbus, musel mapu Prahy z roviny obalit na povrch koule.“

„Země je taky kulatá, ne?“ nevzdává se Jitka pochybností.

„Ano, ale asi desetmilionkrát méně kulatá než tady.“

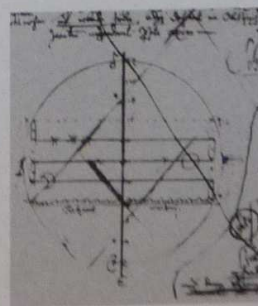
„Aha. Jasně.“

Pérák se rozhlédne, nikde nikdo. Pak těžký poklop zvedne jako vaječnou skořápku a opatrně ho položí vedle na podlahu. Sklo jemně zazvoní. Jitka s obdivem sleduje, jak mu přitom svaly hrají loutkové divadlo.

Zblízka je patrné, že glóbus je rozdělený na poledníky i rovnoběžky po deseti stupních. Pérák přiloží prst na rovnoběžku 20° severní šířky

MACHYNEČKA

Jan Ámos Komenský sestrojil perpetuum mobile roku 1639 po letech usilovné práce. Svůj vynález nazýval podle nálady stroze zkratkou MP (motus perpetuus, tj. ustavičný pohyb) či láskyplně „machynkou“, ba i „machynečkou“. Podrobně jej popsal ve spisu *Motus spontanei relatio* (Londýn 1642, dnes nezvěstný). I když oceňoval i jeho možný hospodářský prospěch, za nejdůležitější považoval využití teologické. Plánoval perpetua na kolech, sama sebe pohánějící, vypustit po celém světě šířit pravou víru: „My z Božího poručení proti vám vypravujeme tři sta machyneček, věci per se bezdušných, avšak mocí harmonie od Boha uzbrojených, před nimi padati budou všichni bludaři.“ (*Clamores Eliae fol. 71C verso*) Tedy jacísi boží bojovní roboti, nevčerpateľní automisionáři.

Komenského kresba machynky (*Clamores Eliae fol. 95a verso*)

NEZTRÁCEJME HLAVY!

Císař Ferdinand II. poručil vystavit na Staroměstské mostecké věži hlavy 12 největších provinilců, popravených 21. června 1621. Jednu hlavu po roce povolil přihřbít ke zbytku těla. 15. listopadu 1631 Prahu obsadili Sasové, s nimiž se vrátili někteří exulanti. Ti 30. listopadu zbylé lebky snesli, zabalili do krabic, uložili do společné rakve a tu pohřbili na tajném místě. Už 25. května 1632 však byli znovu vyhnáni a hlavy se dodnes nenašly. 18. června 1942 se zastřelilo 7 českých výsadkářů, obklíčených v pražském kostele sv. Karla Boromejského. Gestapáci jejich mrtvolám uřezali hlavy a skryli je neznámo kam. Hlavy z roku 1621 a 1942 spojují neviditelná vlákna oběti a vzdoru. Jakým hrůzným teutonským obřadům asi musely sloužit?

a pak glóblem pomalu otáčí, až se dostane k poledníku 90°. Dál zjemňuje souřadnice pomocí odpichovátka a nakonec vítězně prohlásí:

„Už to mám. Je to dům vedle Andělské zahrady na rohu ulic Jindřišské a Bredovské, dnes tam stojí budova hlavní pošty.“

Radostně se s Jitkou obejmou. To už sem ale z chodby přicházejí kroky — blíží se hlídač na pravidelné obchůzce. Pérák na poslední chvíli poklop zvedne a vrátí ho s milimetrovou přesností na své místo. A už je tu kustod, očima přežehlí celou místnost, jeho cvičenému pohledu neuniknou zvolna mizející otisky prstů na skle, i zahrozí na Péráka žertovně přísně prstem: „Nesahat, nekrmit!“

Atlant se dál marně snaží obejmout Karyatidu.

Když se šťastně vrátí na střechu Národního muzea, Pérák jako obvykle zvedne Jitku a chystá se skočit. Jitka mu ale přiloží prst na rty a po bradě mu sjede do měkkého důlku mezi klíčními kostmi.

„Kampak spěcháš, žabáčku?“

Pérák je z toho dotyku celý zmatený.

„No — přece do té Jindřišské.“

Jitka mu začíná na prsou rozepínat kožený trikot.

„Dnes už je pozdě. Podívej — stmívá se.“

Pérák se ohlédne za sluncem a vtom mu do ucha vyšlehne horký a vlhký plamen.

„Tvé ucho je krásné jako bludiště, chci se z něj prokousat ven, i když vím, že jsem navždy ztracená,“ šeptala mu.

„Tvůj nos je nádherný jako stopa raněného jelena na sněhu,“ odpovídal.

„Tvé břicho je pekáč plný buchet...“

„Utopím se v lávě ze sopek tvých ňader...“

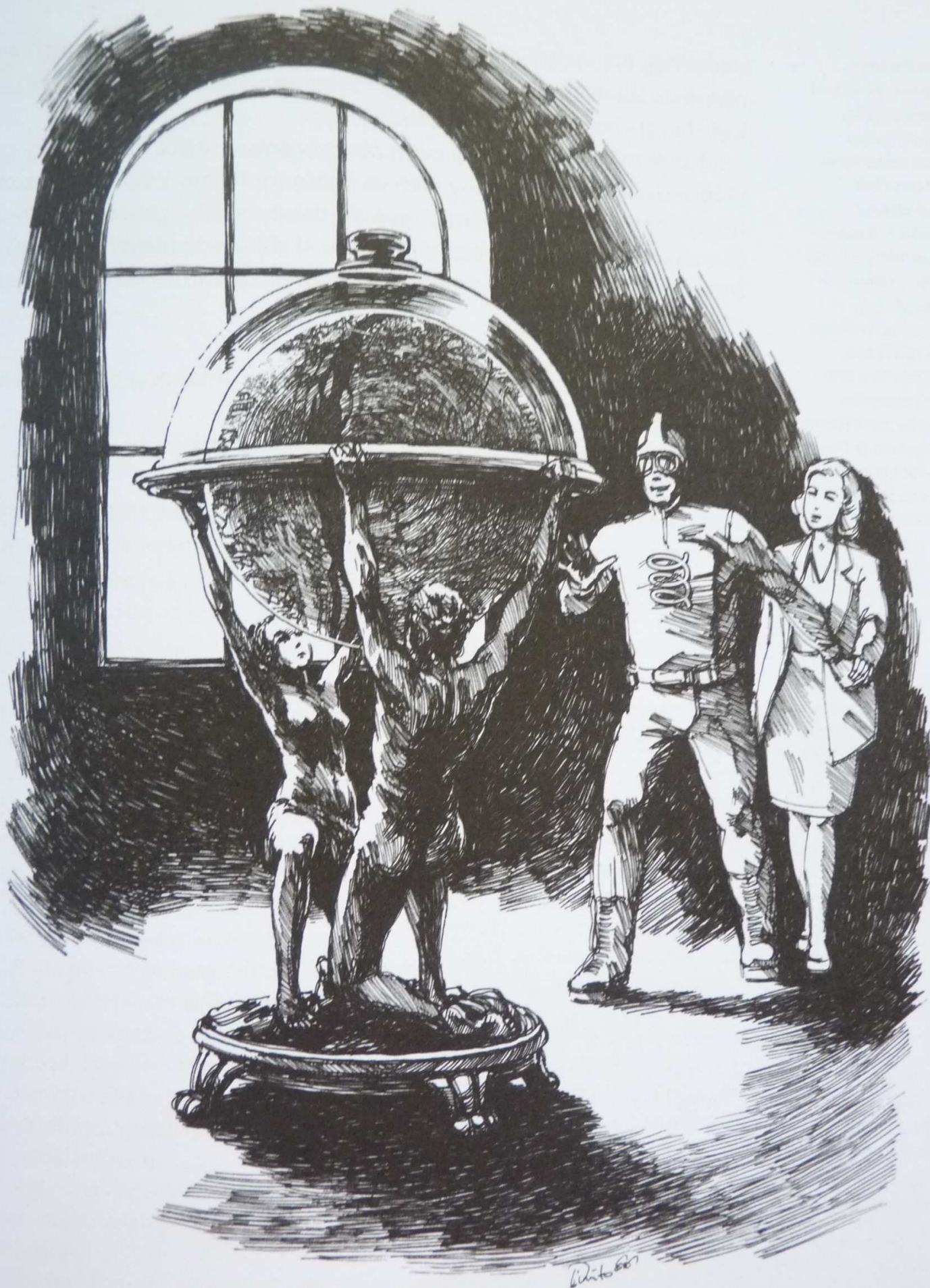
Jitka mu už neleží v náručí, ale osedlala si ho. A Pérákovi je teď opravdu do skoku.

Milují se a Praha se pod nimi stele jako postel.

Město dole je už ponořené do tmy, černá je i obloha nahoře, jen mraky uprostřed ještě odrážejí paprsky slunce, které už zapadlo, září rudohnědě jako rozžhavené balvany. Z Jitky a Péráka zůstaly proti tomu žhnutí jen černé siluety splývající v jediný obrys...

Chvíli vypadá jako štír, který se probodl a teď umírá v křečích. Chvíli jako klíčící obilné zrno. Jako tepající srdce, aztéckým knězem zaživa vyříznuté z hrudi a obětované slunci. Labuť napůl zamrzlá v ledu a marně se snažící vzlétnout.

Milují se všude tam, kde se přízemní lidé milovat nemohou: Ve voze taženém trigou na střeše Národního divadla. Na pleši Palackého

...chráněný poklopem z pancéřového skla tu stál opravdový glóbus Prahy...

ZÁKON PRAHY

Je podivné, že ačkoli se v Česku zatím nenarodil žádný opravdu velký fyzik, cizinci tu učinili zásadní objevy: například J. Kepler (v Praze 1600–1612) první dva zákony pohybu planet, Ch. Doppler (v Praze 1835–1847) tzv. Dopplerův jev, který později způsobil revoluci v astrofyzice, a A. Einstein (v Praze 1911–1912) obecnou teorii relativity.

pomníku. Na vrcholu kandelábru plynových lamp na Hradčanském náměstí. Zavěšeni na astronomických kotoučích staroměstského orloje. Na špičce Petřínské rozhledny.

Siluety milenců se rýsují proti obrovskému měsíci, romanticky nataženému přes půl oblohy jako ve špatném filmu. V blízké hvězdárně astronom ani nezvedne hlavu od dalekohledu, poslepu našmát rá v zásuvce stolku revolver a přitiskne si chladnou hlaveň ke spánku. Třesne výstřel a jedno z temných oken observatoře se na okamžik rozsvítí.

Noc končí. Pérák opatrně ukládá polospící Jitku do postele. Ta se jen lehoučce zachruje a mumlá:

„Mmm... Péráku, teď už vím, že jsi opravdu pérák.“

ZÁKAZ DODÁVKY

ČESKÝCH ČASOPISŮ ŽIDŮM

Svaz nakladatelů denních listů a jiných periodických časopisů v Čechách a na Moravě upozorňuje, že se Židé vylučují z odběru českých novin a časopisů. Je tedy zakázáno doručovati Židům české noviny a české časopisy všeho druhu donáškou, poštou neb jakýmkoliv jiným způsobem a rovněž je zakázán prodej novin a časopisů Židům v prodejních kioscích nebo pouličními prodavači (kameloty). Pokud Židé mají některé noviny nebo časopisy předplaceny, musí jejich dodávka být zastavena ihned, jakmile se předplatné končí, nejpozději však koncem ledna 1942. Každé neuposlechnutí tohoto zákazu bude stíháno a jmenovitě bude stíhán každý Žid, který by se pokusil toto ustanovení jakýmkoliv způsobem obcházeti.

KAPITOLA 13

JE RÁNO. VŮDCŮV OSOBNÍ LETOUN PŘEŠKRTNE LETEM KOLMICI Eiffelovy věže. Vítězný oblouk shora vypadá jako dětská stavba z dřevěných kostek, po celé výšce z něj vlají prapory s hákovými kříži.

Po přistání se otevřou dvířka, po schůdcích sestoupí Hitler zachumlaný do příliš velkého vojenského kabátu. Na letišti ho nečeká žádná přehlídka čestné jednotky, žádné davy zvlhlých fanynek a dětí k podržení, je tu přece inkognito. Nasedne do přistaveného černého mercedesu a stroze zavrčí směrem k řidiči: „Rue Cadet číslo 16. Ale pronto.“

Po chvíli bláznivé jízdy limuzína zabrzdí před honosným, poněkud však již omšelým palácem, Hitler vyskočí a zazvoní. Ulicí tlačí metař legrační vozík a zametá do něj noční špínu Paříže. Odněkud prudce zavoní čerstvě upečené bagety. Z chladiče mercedesu se kouří.

Vysoko ve dveřích se otevře špehýrka a zpoza ní vykoukne sluha v livreji. „Monsieur si přeje?“

„Ohlaste mě pánovi. Jsem jeho dobrý známý.“

„Bohužel, pan hrabě dnes nikoho nepřijímá. Je velmi zaneprázdněn.“

Hitler se zvedne na špičkách, aby dosáhl ústy ke špehýrce, a zasyčí: „Vyřidte, že přišel mistr Loup...“

Jakmile zazní jméno šelmy, sluhovi přeběhne po tváři výraz děsu a okamžitě pustí vetřelce dál. „Počkejte laskavě v salonu, hned vás u pána ohlásím.“

Zatímco Hitler v salonu holínkami nervózně protepává perský koberec, sluha přeběhne chodbu a stisknutím skrytého tlačítka otevře tajné dveře.

Za nimi vedou příkré schody do podzemní jeskyně, kde se nachází posvátný templ zednářské lóže Grand Orient de France. Uprostřed sálu stojí dva mystické sloupy Jachin a Boaz, na šňůře mezi nimi visí

SVOBODNÍ ZEDNÁŘI
Tajná společnost odvozující se od Hirama, legendárního stavitele Prvního chrámu. Zednáři se též považují za pokračovatele středověkých stavitelů katedrál a řádu templářů. Podle střízlivějších pramenů byla společnost založena až na sv. Jana Křtitele, 24. června 1717 v Londýně, po vzoru Collegia lucis J. A. Komenského. Jako každá společnost, o níž je známo, že je „tajná“, vzbuzují zednáři podezření, že usilují o světovládu. Důkazy o tom chybí, nesporně je však zednářským dílem mnoho událostí, bez nichž by se tu žilo lépe. Například založení USA, Francouzská revoluce roku 1789 a podobně.

JACHIN A BOAZ

Nezbytná výzdoba každého zednářského chrámu. Původně dva pilíře jeruzalémského chrámu Šalamounova:

„A tak postavil ty sloupy v síňci chrámové. A postaviv sloup na pravé straně, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil sloup na levé straně, nazval jméno jeho Boaz.“ (1 Kr 7,21)

VOLNOST ROVNOST BRATRSTVÍ

Jeden z nejlživějších sloganů v historii lidstva. Volnost není žádný stav, nýbrž směřování k nižší závislosti na nějakém řádu, pravidlu, zákonu. Proto jakákoliv lidská společnost, pokud nechce upadnout do chaosu, musí svobodu svých členů omezovat. Každý člověk má také jinou potřebu svobody – pro někoho svoboda znamená poznanou nutnost, pro jiného zase beztestně vraždit. Zavedení tzv. demokracie způsobilo, že míra občanské svobody je dnes mnohem menší než před nástupem Francouzské revoluce, i když se ve školách učí opak. Pravidlo rovnosti hlasů ve volbách zbavuje národ vedení duchovní elitou a místo ní nastoluje masismus, tedy diktaturu masmédií. A bratrství? Na to se zeptejte Rema, Ábela nebo svatého Václava.

znak s kružítkem protínajícím úhelník a neblaze proslulým řádovým heslem:

LIBERTÉ*EGALITÉ*FRATERNITÉ

Hrabě Lemour oblečený v hábitu velmistra právě předsedá schůzi svobodných zednářů.

„Dobře, bratři. Vyslechli jsme si podnětnou zprávu mistra pokladníka... Má ještě někdo nějaký příspěvek? Mistr Pavot se hlásí...“

Zvedne se vrásčitý stařík, jemuž se pod řádovou zástěrou z jehněčinky vyvaluje břich jako ohromné Henri vejce, a zafuní:

„Děkuji velmistrovi za slovo. Drazí bratři, navrhuji změnit náš tajný zednářský pozdrav. Jak jistě všichni víte, poznáváme se my zednáři od obyčejných lidí tím, že při stisku ruky se navíc ještě skrytě pošolicháme ohnutými prsteníky. Taková je tradice. Ale běda, bratři. Mě to naše šolíchání hrozně lechtá a vždycky se začnu smát, což se nehodí, například na pohřbu. Proto navrhuji tento pozdrav změnit, a to na malé zakroucení sem a tam v podélné ose ruky...“

Někteří zednáři již během Pavotova proslovu vstávají a zuřivě protestují. Jiní mu naopak tleskají. Ke konci se strhne hotová vřava, k nadávkám se připojí shnilá rajčata. Sluha mezitím zašeptá Lemourovi do ucha, že přišel Wolf. Hrabě zkušeně ovládne nával paniky a zabuší do stolu stříbrným kladívkem:

„Klid, bratři. Dáme si krátkou přestávku, během níž si návrh mistra Pavota v klidu promyslíte. Já se za chvíli vrátím...“

O několik minut později vstoupí do salonu, kde si zatím Hitler se zájmem prohlíží starožitný porcelán ve vitríně.

„Můj Vůdce, vy zde? Čemu vděčím...“

„Dost řečí, Lemoure. Dobře vím, že nejsem v tomto domě vítaným hostem. Potřebuji od vás službičku.“

„Cožpak jsem vám nesloužil dost?“

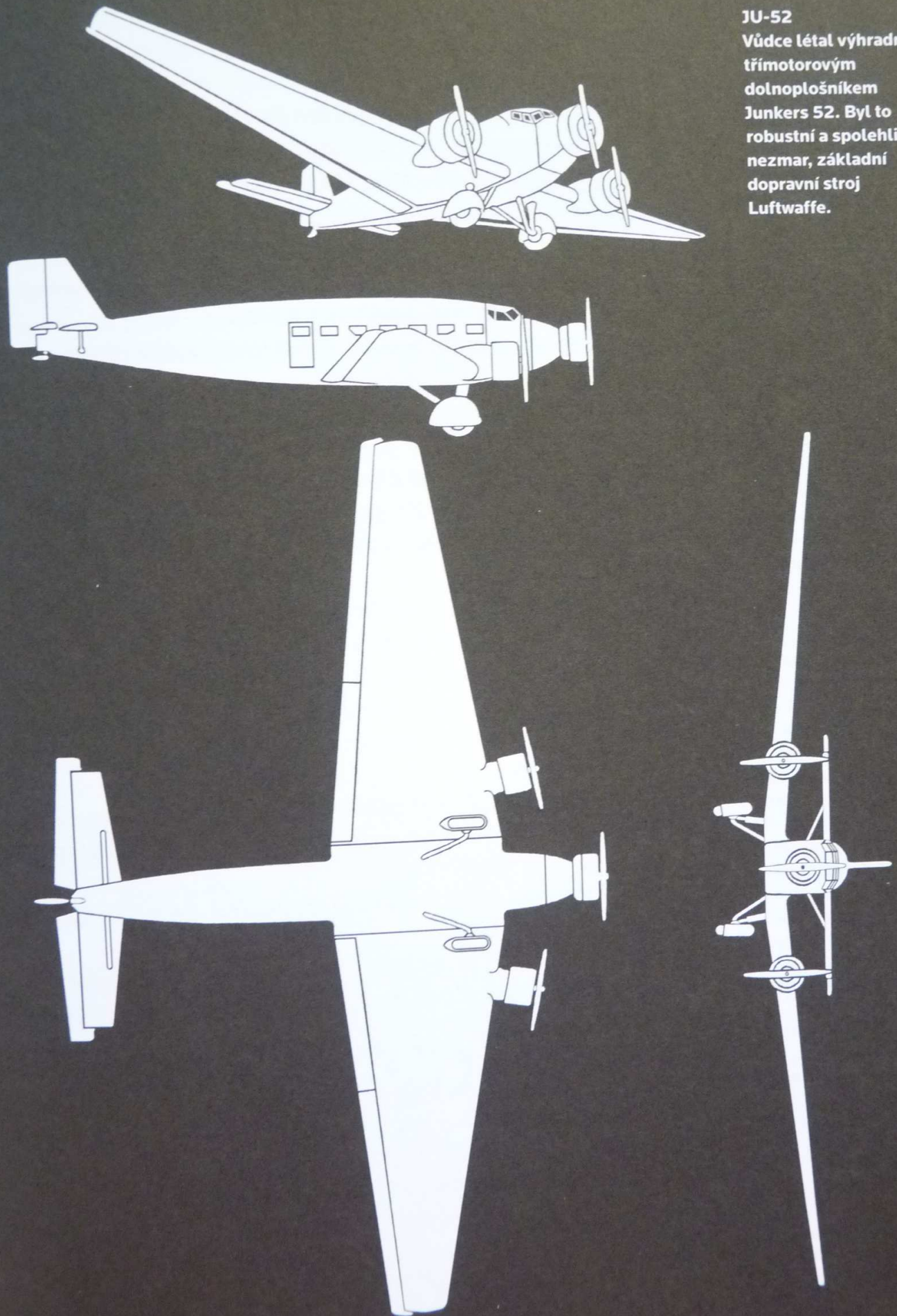
„Právě proto, milý Lemoure, že jste sloužil dost, mi posloužíte ještě jednou. Naposledy. Pokud to uděláte dobře, nechám vás odejít do Švýcarska.“

„Do Švýcarska bych rád. Ale co když odmítnu?“

„Tak zveřejním, jak jsi mi dobře sloužil předtím. To bude soustíčko pro noviny: velmistr francouzských zednářů ve službách Adolfa Hitlera donutil Československo odstoupit pohraničí bez jediného výstřelu.“

Lemour zavravorá a rozepne si u košile knoflíček pod krkem. „Dost, vy ďáble. Co chcete teď?“

JU-52
Vůdce létal výhradně
třímotorovým
dolnoplošníkem
Junkers 52. Byl to
robustní a spolehlivý
nezmar, základní
dopravní stroj
Luftwaffe.

SYMBOL ZRADY

Emanuel Moravec
(17. 4. 1893–5. 5. 1945)
byl dobrý voják
a spisovatel. Proslul
však jako vzor českého
odezdikezdismu.
Od roku 1917 ruský
legionář, po válce
štábní důstojník
čerstvě založené
československé
armády, profesor
válečných dějin
a strategie na pražské
Vysoké válečné škole.
Politicky nejprve
zažraný masarykián,
v době mnichovské
krize vehementně
prosazoval obranu
republiky, dokonce
připravoval svržení
Beneše a nastolení
vojenské diktatury.
Když však Beneš
proti vůli většiny
národa bez boje přijal
mnichovský diktát,
Moravec přepóloval
a stal se největším
přísluhovačem Němců.
Příčinou obratu zřejmě
nebylo prospěchářství,
nýbrž zhrzená láska.
Nový říšský protektor
Heydrich poznal,
že Moravec je
z českých zrádců
nejinteligentnější,
a roku 1942 ho
jmenoval ministrem
školství a vedoucím
tzv. Kuratoria pro
výchovu mládeže.
To povinně sdružovalo
českou mládež od
deseti do osmnácti
let a cvičilo ji
v podlézavosti
vůči okupantům
(komunisté ho
později přejmenovali
na Československý
svaz mládeže).

„Bývalý československý prezident Beneš uprchl do Anglie. Mimo jiných podlostí tam nechal vycvičit skupinu českých výsadkářů, kteří mají být vysazeni na území Protektorátu Böhmen und Mähren a zde spáchat atentát na ministra školství Emanuela Moravce. Ten Moravec, abyste rozuměl, je jediný schopný člen protektorátní vlády, který je loajální k Třetí říši. Všichni ostatní jsou buď blbí, nebo kolaborují s odbojem. Tvůj úkol je donutit Beneše, aby změnil cíl toho atentátu.“

Lemour si nalije do křišťálové stopičky chartreuse a polkne jediným douškem: „Koho tedy mají zabít místo Moravce?“

„Říšského protektora Reinharda Heydricha!“ zařve Hitler.

„Mon dieu! Toho... Toho? Ale proč?“

„O to se nestarej, to bys nepochopil.“ Vůdce ukončí rozhovor jednoduše tím, že odejde.

Lemour chvíli zplihle sedí v křesle, pak se trochu vzpomene a nalije si ještě jednu stopičku. Z tajné zásuvky psacího stolku vytáhne telefonní přístroj bez číselníku a zvedne sluchátko. Okamžitě v něm zazní vyzváněcí tón.

Nato se rozřinčí jeden z telefonů na psacím stole v sídle československého exilového prezidenta v jižní Anglii. Za stolem sedí Edvard Beneš a něco důležitého píše. Na aparát se přísně zamračí, ten ale nepřestává zuřivě vyzvánět. Beneš ještě chvíli váhá, ale pak zvedne sluchátko, štítivě jako zkažený párek.

„Haló, tady Beneš.“

„Tady hrabě Lemour. Drahý bratře, potřebuji od vás laskavost.“

„Laskavost? Když jste mne naposledy žádal o laskavost, padl celý můj národ do otroctví. Vy si troufáte...?“

„Ano, já si troufám. Milý Beneši, je mi známo, že cvičíte parašutisty k atentátu na ministra Moravce.“

Beneš vyděšeně zamžiká očima: „Odkud to víte? To je přísně tajné!“

„Na tom teď nezáleží. Chci, abyste Moravce nechal na pokoji. Místo něj dáte zabít Heydricha.“

„Nic takového neudělám.“

„Ne?“ Lemour se ponuře zasměje. „V tom případě zveřejním, že jste na můj pokyn v září 1938 odstoupil Němcům pohraničí bez jediného výstřelu. To bude soustíčko pro noviny!“

„Ale tenkrát jsem to udělal, protože jste mne vydíral! Vyhrožoval jste, že zveřejníte, jak jsme na pařížské konferenci získali Podkarpatskou Rus pomocí úplatků.“

„No a? Teď vás přece vydírám zas. Už to znáte, tak se nemáte čemu divit.“

Beneš chvíli mlčky hryže knír, pak zlomeným hlasem zamečí: „Dobře, udělám to.“

„Bon.“

Beneš položí sluchátko. Vyskočí ze židle jako čertík na pérku, popadne velký popelník z broušeného skla, zvedne ho nad hlavu a chystá se ho rozbít o zeď, ale na poslední chvíli se toho zalekne a popelník opatrně položí na své místo, ještě na něj dýchne a přeleští rukávem. Na druhý pokus zvedne čínskou porcelánovou vázu a rozmáchne se nohou, aby ji rozkopl, pak si to ale rozmyslí a vázu vrátí. Vyskočí na křišťálový lustr, kope nohama a pokouší se utrhnout alespoň jednu ozdobu, všechny však pevně drží. Nakonec seskočí, vytrhne z bloku čistý papírek a vztekle ho roztrhá na kousíčky. Uklidněn sedne zpět ke stolu a vytočí číslo.

„Zde prezident doktor Beneš. Spojte mne s plukovníkem Moravcem. Pane plukovníku, dostavte se okamžitě ke mně, chci s vámi projednat miniaturní, leč fundamentální změnu plánů. Děkuji.“

Židovští míšenci nesmějí odebírat české noviny

Podle úředního upozornění vylučují se s okamžitou plastností z odběru všech druhů časopisů i židovští míšenci a jejich podnájemníci, jimž je zakázáno doručovat noviny, ať donáškou, poštou nebo jakýmkoliv jiným způsobem. Je tedy nutno, aby nám všichni jednotlivci, jichž se zákaz týká, obratem oznámili, že jsou židovskými míšenci, po případě jejich podnájemníky, ve smyslu citovaného upozornění. Dodávka časopisů jim bude zastavena. — Administrace měsíčníku Radioamatér, odd. předplatitelů.

BENEŠ FAUST

Edvard Beneš se roku 1918 upsal ďáblu. Ďábel za to zařídil, že velmoci k nově vzniklému Československu přihodily Podkarpatskou Rus, zemičku řídce osídlenou a hospodářsky bezvýznamnou, avšak strategicky velevýhodně ovládající trojmezí Polska, Rumunska a Sovětského svazu. S tímto přívěškem byla republika příliš jitrnicoidní, což ztěžovalo vojenskou obranu. Budování tamní infrastruktury navíc vysávalo naši ekonomiku. Díky ní však Beneše pustili do vysoké mezinárodní politiky. Po 20 letech, v září 1938, se ďábel vrátil pro duši. Beneš ho ale obelstil a místo něj šlo do pekla Československo. Za dalších 10 let, v únoru 1948, se ďábel objevil znovu a Beneš mu Československo obětoval podruhé. Stálo mu to za těch pár dnů navíc?

KAPITOLA 14

NSDAP, Nazional Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei. Nacistický stejně jako komunistický režim jsou vrcholem revoluce parlamentní demokracie, neboť znikly přirozeným vývojem v soutěži politických stran. Zlatý odznak (Das goldene Ehrenzeichen der NSDAP) směli nosit jen příslušníci s členským číslem nižším než 100 000.

PÉRÁK CHCE JITKU PROBUDIT VŮNÍ ČERSTVÝCH ROHLÍKŮ, A TAK skočí do pekárny za rohem. Jenže pekařka je Němka, v klopě nosí zlatý odznak NSDAP. Všimla si, že zákazník po chodníku nepřišel, ale dopadl na něj z výšky, takže zvedne telefon a zavolá na patřičná místa. Pak s ním dlouho tlachá a všelijak ho zdržuje, takže když Pérák vyjde z krámu, na ulici ho už čekají dva esesáci s plamenomety, zubí se a na ukázkou vypouštějí dlouhé, mastně čadící plameny. Další příloží k ústům hlásnou troubu a zařve:

„Du Sprungfedermann, sofort zvedny ruse a fzdej se, nyc se ty nestane!“

Pérák bleskově vyskočí. Nepřátelé po něm chrlí oheň, jenomže Pérák dopadne přesně mezi ně a zalehne, takže se oba Němci plamenomety vzájemně usmaží. Skočí znovu a přesně mířeným kopancem zarazí třetímu troubu do krku. Když nastane klid, vrátí se na kus řeči do pekárny.

Pekařka se za pultem třese jako přezrálá makovice.

„Konečně vím, z jakého jste těsta. Předvedete mi pec? Ale no tak, snad se nedáte prosit.“

Chvilí oba mlčí.

„Znáte tu pohádku o Jeníčkovi a Mařence?“ zeptá se pak Pérák.

Pekařka si klekne a sepne ruce: „Mám šest dětí!“

„Takže ji znáte! Výborně, tedy nemusím vysvětlovat, co a jak.“

Jenže dáma si na lopatu nechce sednout dobrovolně, takže k ní musí být přivázána. Když se Pérák vrátí do krámu, čekají tam už lidé.

„Dnes je všechno zadarmo a bez lístků,“ oznámí jim. „Ale ta buchta se ještě peče.“

„Copak jsi zase vyváděl?“ zlobí se Jitka. „Jen se koukni, kabát máš celý od sazí.“

Ale Pérák si nedá pokazit dobrou náladu.

„Kabát sper čert. Obleč se, drahá, jdeme odhalit záhadu mého bytí!“
Chvíli nato už stojí v hale hlavní pošty v Jindřišské ulici a nedůvěřivě sledují davy lidí, proudící dovnitř i ven. Pérák se dusí zklamáním. Copak může být na takovém místě skryto nějaké tajemství? Má přijít k přepážce a požádat: dejte mi razítko, ať vím, kdo jsem?

Zaloví v kapse a vytáhne lístek se souřadnicemi. Chvíli si ho prohlíží, pak si zakryje obličej kloboukem a tiše jásá. Papír je od plamenometu ožehnutý dohněda a žárem na něm vyvstala dříve neviditelná kresba, napsaná zřejmě tajným inkoustem. Tečka obkroužená dvěma kružnicemi. Co to jen může znamenat? Kolo? Oko? Terč?

Podá papírek Jitce. „Podívej, co se tu objevilo. Znáš ten symbol?“

Dívka přemýšlí nahlas: „Kdyby tam bylo o kolečko míň, je to značka slunce a zlata. Kdyby chyběla tečka, je to klobouk při pohledu shora. Kdyby...“

„Víš ty co?“ přerušuje ji Pérák. „Obejdeme dům dokola, třeba budeme chytřejší.“

Vyšli ven, dali se doprava a na rohu zase doprava do Bredovské ulice. Tady je však zasáhly paprsky děsu, vyzařované sídlem Gestapa v Petschkově paláci. Už se chtěli obrátit, když Jitka zahlédla nenápadná dvířka a na nich oprýskanou plechovou tabulku se stejným obrázkem jako na papírku. Pod ním stála tři písmena:

CPP

Nebylo zamčeno.

Vzali se bezděky za ruce a vstoupili dovnitř.

KAPITOLA 15

PROCHÁZEJÍ ŠPATNĚ OSVĚTLENOU CHODBOU, PO STĚNÁCH SE plazí oceloví hadi. Co chvíli odkudsi zazní zlověstný svist a některá z trubek se rozdrnčí.

Dojdou ke dveřím, za nimiž je překvapí obrovská místnost.

Trubky se tu ze všech možných stran sbíhají, kříží a proplétají do mamutího uzlu. Uprostřed místnosti se zvedá monumentální klenba, na vrcholu prolomená lucernou, jejímiž okny sem dopadá sluneční svit. Pod klenbou stojí kruhový pult o průměru asi 100 metrů. Všechny trubky se sbíhají kolem dokola nad pultem. Každá končí hubicí s klapkou, pod ní je košík a zvonek. Podobné trubky vedou od pultu směrem dolů. Každá má své číslo. Kolem pultu čekají zřízenci.

Občas se na některé z horních hubic otevře klapka, zasyčí to a do košíku z ní vypadne lesklé kovové pouzdro ve tvaru doutníku, 30 centimetrů dlouhé a 6 centimetrů široké. Zazvoní zvonek. Přiběhne zřízenec, který právě stojí nejbliž, přečte si číslo napsané na pouzdru, najde na pultu klapku s tímto číslem, zvedne ji, zasune pouzdro a zatáhne za páčku. Znovu to zasyčí a pouzdro je pryč.

Celá scéna působí jako tajemný obřad, rituál nějakého technického boha, jemuž budou nezasvěcení vetřelci krvavě obětováni.

Pérák si všimne, že kruhový pult je na jednom místě přerušen železnými dvířky pobitými nýty. Trubky se nad nimi svíjejí jako žebra gotické klenby. Přistoupí k nim a rázně zaťuká. Zvuk klepání zazní nečekaně silně, trubky jej roznášejí ozvěnou do všech stran. Po chvíli se zevnitř ozve jakési štrachání a dvířka se pootevřou na malou škvíru.

„Co chcete?“ řekne škvíra nevrle.

Pérák má spoustu otázek: „Kde to jsme? Co se to tu děje? Co znamená tečka uvnitř dvou kruhů, CPP a PR?“

„Tak pojdte dál.“

Vejdou dvířky do kruhové místnosti. Místo zdi se tu kolem dokola táhnou trubky, mezerami mezi nimi je vidět hemžení zřízenců venku.

Uprostřed stojí kulatý stůl plný páček, ventilů, měřících přístrojů a blížících žárovek. Na trubkách visí nakřivo portréty Hitlera, Heydricha a Háchy. U dveří stojí vysoký, velice hubený muž, jedno oko má skleněné, podle zřetelné praskliny zřejmě kdysi rozbité a zase slepené.

„Jsem inženýr Maděra, potrubní poštmistr. Cé pé pé znamená Centrála potrubní pošty.“

„Co je to potrubní pošta?“ ptá se Perák.

„Potrubní pošta dopravuje zásilky v kovových pouzdrech, které se pohybují ocelovými trubkami pomocí tlaku vzduchu. Před pouzdrům jest vzduch odčerpáván, za pouzdrům stlačován, obojí se děje elektrickými dmýchadly. Pouzdra se pohybují nejvyšší rychlostí sedmdesáti kilometrů za hodinu. Trubky uložené pod zemí spojují v Praze všechny větší úřady i soukromé kanceláře, obchody a podobně, celkem tu máme přes tři tisíce přípojek. Každá zásilka putuje nejprve sem do centrály a odsud ke svému adresátovi. Největšími výhodami potrubní pošty oproti poště obyčejné je rychlost a oproti telefonu možnost zasílat předměty. Zatím je rozšířena pouze ve velkoměstech, ale já doufám, že jednou pokryje celou planetu.“

A ta vaše ‚tečka uvnitř dvou kruhů‘ je symbolem naší společnosti. Zobrazuje pouzdro uvnitř trubky při pohledu zepředu.“

„Co když se to pouzdro někde zasekne?“ zajímá se Jitka.

Ing. Maděra se nakřivo usměje a vyjme ze skříňky dva válce z masivní oceli, mezi nimiž je stlačená silná pružina. Stiskne červené tlačítko na čele předního dílu a zadní od něj s hlasitým cvaknutím odskočí.

„Pak za ním pošleme vysokou rychlostí tady pana Vyrážeče. A když ani ten nezabere, je zle. To musíme celou trubku vykopat.“

Pérák se k Maděrovi nakloní a zašeptá: „A co zkratka pé er? Říká vám to něco?“

„Jistě. Pé er znamená poste restante. Čili zásilka, kterou si příjemce sám vyzvedne na poštovním úřadě. U potrubní pošty se používá zřídka. Ale právě teď tady mám dokonce dvě zásilky poste restante. Každá zní na jiné jméno. Patří vám některá?“

Ing. Maděra provrtává Péráka pohledem. „Jak se jmenujete? Jaké je vaše jméno?“

Pérák se pohledem soustředí na to rozbité skleněné oko. Maděrova otázka ho uhranula, stále ji slyší opakovat jakoby ozvěnou. Uvnitř jeho paměti stojí zeď, za kterou nemohl dohlédnout, ale ta zeď se teď začíná trást a rozpadat.

Ze tmy se vynořují záblesky obrazů a zase mizí:
Sedm plamenů svícnu menory se leskne na ostří obětního nože...
Hákový kříž vysazený ze stromů v lese. Ze stromů s jinou barvou
listů než ty kolem.

Obratný řez napnutou kůží, na bílém šátku roste kapka krve.
Davidova hvězda a svastika se vzájemně prostupují a vytvářejí nový
společný obrazec.

Otáčející se krasohled a bubínek revolveru. Přestřelka barevnými
obrazci.

Stařec loupá a žvýká vlašské ořechy. Poloviny ořechu se mění v polo-
koule lidského mozku.

Vířící písmena švabachu i hebrejská se usazují do dvou jmen:

Udo von Schlitz.

Pavel Rosengold.

Péráka láká první jméno stejně jako druhé. Chtěl by je nosit obě.
Představovat se jimi a vyslovovat je, ohýbat do nich svůj dech a nechat
se tvarovat jejich zvukem. Uvědomuje si však, že v sobě má dost mís-
ta jen pro jedno.

Nakonec se rozhodne.

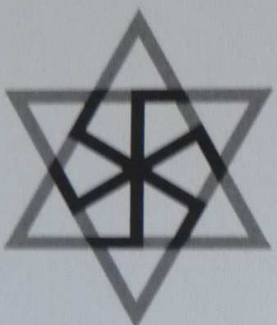
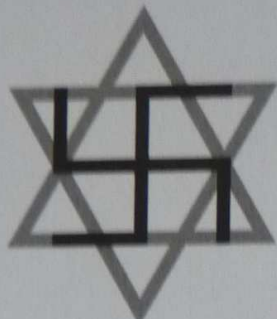
„Jmenuji se Pavel. Pavel Rosengold.“

Ing. Maděra na svém obličejích nedá znát žádný názor. Vytáhne ze
skříňky pozdrav, rozšroubuje ho a vyklepne z něj balíček.

Pérák si zásilku strčí do kapsy a už je na odchodu: „Děkujeme a na
shledanou.“

„Sáním i tlakem vpřed! To je pozdrav potrubní pošty,“ poprvé se us-
měje ing. Maděra, když se s nimi loučí.

Pérák, vlastně Pavel Rosengold, ještě celý zmatený z toho, že našel
své pravé jméno, vyjde z Centrály potrubní pošty na chodník a zamíří
k Václavskému náměstí. Jitka ho sleduje o krok pozadu. Jakmile ode-
jdou, z šedivé masy chodců se odštěpí čtyři už na první pohled gesta-
páci – všichni mají sádelnaté laloky pod bradami, světlé knírky pod
nosem, kožené kabáty barvy hovna a tralaláčky s kančí štětkou. Chví-
ličku se radí, nakonec dva vejdu do Centrály potrubní pošty a zbylí
dva pokračují za Pérákem.

KAPITOLA 16

JSME ZPĚT V KRUHOVÉ MÍSTNOSTI OHRANIČENÉ TRUBKAMI potrubní pošty. Ing. Maděra sedí na židli, ruce svázané za zády. Jeden gestapák ho bije, druhý řve:

„Co tu chtěli?“

„On si přišel pro zásilku poste restante. Ona byla s ním.“

„Co bylo v té zásilce?“

„Nevím.“ Maděra dostane takovou ránu, že se i se židlí převáží a spadne na zem.

„Tak co v ní bylo?“

„Nevím.“

„No, však my si to zjistíme sami. Kdy ta zásilka přišla? A odkud?“

„Asi před rokem. Přesně to nevím, musel bych se podívat. Přišly ze Zemské porodnice v Apolinářské ulici. Byly totiž dvě. Jedna na jméno Pavel Rosengold, tu si odnesl. Ta druhá na jméno Udo von Schlitz.“

„Kde je ta druhá?“

„Tam, v polici,“ ukáže Maděra zakrvácenou bradou. Gestapák přinese z police kovové pouzdro.

„Je to ona?“

„Ano.“

Gestapák rozšroubuje kovový doutník, zasyčí to a pouzdro vydechne mlžný obláček jedovatého plynu. Maděra i oba gestapáci se chvíli svíjejí v křečích a pak zemřou.

DEGESCH
 ZYKLON-B

Konečné řešení problému parazitů, škůdců a obtížného hmyzu. 100%-ně vyčistí celé budovy. Jednoduché užití, dlouhodobý účinek.

Bližší informace a objednávky:
Deutsche Gesellschaft für Schädling-
sbekämpfung m.b.H.
(Německá společnost pro hubení
škůdců s ručením omezeným)
Frankfurt a. M., Weissfrauenstraße 9

Při hromadném odběru sleva!

KAPITOLA 17

PÉRÁK SE NA ČERSTVÉM VZDUCHU RYCHLE VZPAMATUJE A INSTINKT MU NAPOVÍ, ŽE JE NĚKDO SLEDUJE. DÍVÁ SE ZA SEBE DO ZRCADEL VE VÝLOHÁCH, MĚNÍ SMĚR CHŮZE, ALE GESTAPÁCI NEJSOU ŽÁDNÍ AMATÉŘI A NEDAJÍ SE SETŘÁST. PÉRÁK JITKU NENÁPADNĚ VEZME ZA RUKU A ZATÁHNE JI PASÁŽÍ DO KINA Lucerna.

Proběhnou poloprázdným hledištěm. Představení ještě nezačalo, na plátně běží krátký reklamní šot před hlavním filmem:

SPIRITOLA

Nyní, kdy Vůdcem sjednocená Nová Evropa bojuje svůj osudový zápas na život a na smrt civilisace proti asijským hordám, nesmí přijít nazmar ani puténka uhlí, ani dekagram železa, ani klásek obilí. Kdo pije alkoholické nápoje, podporuje židy a bolševiky, neboť lihoviny se vyrábějí z obilí, které by jinak mohlo být chlebem statečných vojáků na východní frontě. A proto přichází

Spi-ri-to-la!

Nově vynalezená náhražka alkoholu. Spiritola je laciná, zdraví neškodná, bez následků. Podstatou Spiritoly jest speciální sklenice, do jejíhož dutého dna se vloží elektrická baterie. Ze stěny sklenice, ležící blíže rtům, trčí vedle sebe vyvedeny póly. Stačí do sklenice nalít obyčejnou vodu, možno přichutit sacharinem neb kyselinou vinnou. Nahnutím sklenice voda zaplaví oba póly a tím je propojí. Vodou procházející proud z baterie způsobuje trnutí jazyku a patra, stejné, jako cítíme při pití kořalky. Illuse jest dokonalou!

Pérák otevře nenápadná dvířka, jimiž se protáhnou za promítací plátno. Běží na opačné straně obrazu, pak temnými chodbami až na dvůr.